

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET HUIS MET DE LUIKEN

N° 2493

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het huis met de luiken

HOOFDSTUK I

EEN TOEF BLOEMEN VOOR DE PATIENTE

De dagbladen van Parijs en in dit opzicht verschillen zij niets van alle andere dagbladen ter wereld, illustreeren vele hunner artikelen met foto's, die door hun eigen fotografen worden opgenomen, vooral van recente gebeurtenissen en ook van personen, die om een of andere reden de aandacht van het grote publiek hebben getrokken. Ook zijn er zogenaamde free lance fotografen, die hun opnamen aan de meestbiedende krant verkopen.

Daardoor gebeurt het wel eens, dat de ene krant een foto kan afdrukken, die een concurrerend blad niet heeft, maar op de dag, dat deze vertelling aanvangt, konden bijna alle Parijse bladen het portret publiceren van Kitty

Seymour, zowel de *Matin*, als het *Journal*, de *Petit Parisien* en *Le Soir*, *L'Intransigeant*, ja zelfs de *Temps* en de *Figaro*.

De jonge dame in kwestie was een meisje, dat zonder bepaald mooi te zijn, op een aantrekkelijk, schrandere en regelmatig getekende gelaat kon bogen.

Zij was echter op een wel wat zonderlinge wijze afgebeeld, namelijk liggende in een ziekenhuisbed.

Zij droeg een aan de hals gesloten hemd, en lag met het hoofd op het witte kussen, en scheen met een enigszins verschrikte uitdrukking naar de fotograaf te kijken, die haar in dat toch zo kuise gewaad verrast had. De reden van die schrik echter was een totaal

andere, en men zal dat onmiddellijk begripen, als men weet, dat er onder deze foto een onderschrift stond, dat in hoofdzaak aldus luidde:

« Miss Kitty Seymour, de stoutmoedige Londense detective, die de strijd heeft aangebonden met een misdadigersbende, daarbij is gewond, en die thans in het Hôpital Saint Hilaire verpleegd wordt ».

De schrik, die op het bleke gelaat te lezen was, was dus begrijpelijk, want een detective is er meestal niet op gesteld, zijn of haar gelaatstrekken onder de aandacht te brengen van een nieuwsgierig publiek, waaronder zich lieden bevinden, die gemakkelijker te bestrijden zouden zijn, als zij hun vijand niet kennen.

Maar persfotografen, die er niet voor terugdeinzen hun plaatje te maken, ook al bevinden hun slachtoffers zich in de gevaarlijkste en hachelijkste omstandigheden, zijn waarschijnlijk de onbescheidenste mensen ter wereld.

Voor al een detective heeft alle reden, om zich een weinig in de schaduw te houden, maar wie kan iets uitrichten tegen een fotograaf, als men half bewusteloos is, en alleen maar met woorden kan protesteren?

Waarschijnlijk was de fotograaf heel stil te werk gegaan, en toen Kitty Seymour iets merkte, en verschrikt de ogen opsloeg, deed het flitslampje zijn werk, en was het te laat.

Verder kon men op een andere pagina meestal een paar kolommen vinden uitsluitend gewijd aan de zeer merkwaardige voorvallen, die tenslotte hun hoogtepunt hadden bereikt in de gebeurtenis, die de jonge vrouw in het ziekenhuis had gebracht, waar zij nu juist een dag verpleegd werd, niet voor een verwonding aan de arm, die niet veel te betekenen had, maar omdat zij totaal versuft was.

In het kort kwam het geval hierop neer.

Een rijke Amerikaan, Ephraïm Vanderveen, was met zijn vrouw en dochter naar Europa gekomen. Hij had zijn dochter te Londen achtergelaten en was met zijn vrouw naar Parijs gegaan,

maar omdat hij bevreesd was voor zijn geld, zowel als voor zijn hachje, als gevolg van reeds vroeger geuite bedreigingen aan zijn adres, zo had hij een der bekwaamste vrouwelijke detectives, waarover Londen in die tijd beschikte, Kitty Seymour geheten, gezocht de rol van zijn dochter over te nemen.

Ongetwijfeld zou Scotland Yard dit buitengewone verzoek geweigerd hebben, daar dit instituut zijn goede beampten waarlijk wel voor iets anders kan gebruiken. De Amerikaan had zich dan natuurlijk tot een particulier detective moeten wenden, als niet toevallig de aanwezigheid van Miss Seymour in Parijs van groot nut had kunnen zijn.

Scotland Yard wist namelijk dat een uiterst gevaarlijk en geheimzinnig misdadiger zich op dat tijdstip in de Franse hoofdstad bevond, een man die door zijn kornuiten, die hem echter op een enkele vrouw na, geen van allen kenden, de Dallah werd genoemd. Dit geheimzinnige individu, beschikkend over buitengewone hulpmiddelen, werd als een der grootste vijanden van Londen beschouwd, waarvan hij de inwoners brandschatte, beroofde en soms doodde.

Op een avond nu, toen Mr. Vanderveen zich een ogenblik onttrokken had aan het toezicht van zijn zogenaamde dochter, werd hij op listige wijze ontvoerd, en de booswichten die het in opdracht van de Dallah hadden gedaan, eisten van zijn ontstelde echtgenote een losprijs van niet minder dan vijftien miljoen francs. Wie weet wat er gebeurd zou zijn, als niet een ander Engelsman zich met de zaak bemoeid had, een man, zeker nog geheimzinniger dan de Dallah. Wie 't was, of liever: wie 't waarschijnlijk wel geweest zou zijn, dat bemerkte men bij de Parijse politie toen het te laat was, en die zonderlinge helper, die zich zelf ruimschoots voor zijn moeite beloond had, als het ware door de grond was gezonken.

De onbekende namelijk had in gezelschap van Kitty Seymour, wier identiteit hij echter toen nog niet kende, de bringer van de dreigbrief gevolgd, en zo de verblijfplaats ontdekt van de

miljonair, die gelukkig nog gezond en wel was, ofschoon men hem bewusteloos had aangetroffen. Toen was de politie op het toneel verschenen en met de gearresteerde volgelingen van de Dallah moest ook die geheimzinnige helper mee naar het hoofdbureau. Daar kwam men, door een steeds verder tot de waarheid doordringende ondervraging, tot de ontdekking, dat die helper niet geheel en al belangeloos was opgetreden en dat ook hij een man was, naar wie de Londen-se politie al jaren lang met ijver zocht.

Maar voor men de onbekende had kunnen arresteren, werd hij gered door een zijner vrienden, die in de vermomming van een journalist was komen opdagen, en door middel van een zeer krachtige traangasbom zijn vriend had ontvoerd, als het ware onder de ogen van de ondervragende commissaris, het echtpaar Vanderveen, twee politieagenten, een griffier, en de arme Kitty Seymour, die er natuurlijk bij tegenwoordig was geweest.

Dit alles kon men zeer uitvoerig lezen, in welk blad men maar verkoos, want zelfs de uiterst deftige en van sensatie afkerige Temps was er niet voor terug geschrikt, hare lezers te onthalen op een halve kolom druks over een onderwerp, dat zo zeer de algemene belangstelling had opgewekt.

Het was omstreeks drie uur in de namiddag, die volgde op de hierboven vermelde gebeurtenis, en Kitty Seymour had juist met veel smaak een kop krachtige bouillon gebruikt, toen een der verpleegsters, bijna bezwijkend onder de vracht, een grote bos rode rozen binnen bracht.

Kitty Seymour lag in een kleine zaal met slechts vier bedden waarvan er nog maar een bezet was, en de verpleegster had dus maar een paar stappen te doen om met die geurende vracht heerlijke rozen bij haar te zijn.

Kitty Seymour was stellig een voortreffelijke detective, maar zij was ook vrouw, en met een onbeheerst gebaar stak zij haar handen uit naar die tros bloemen, die de verpleegster op het voeteneinde had neergelegd. De patiënte kon zich niet voorstellen, wie haar die

bloemen kon hebben gestuurd, in deze vreemde stad, tot het haar plotseling inviel, dat zij van Mr. Vanderveen moesten zijn, ofschoon zij in de korte tijd van haar « dochterschap » geen eigenschappen bij haar opdrachtgever had kunnen ontdekken, die op grote gulheid of galanterie wezen.

Het bleek dan ook aldra dat haar veronderstelling onjuist was geweest.

De verpleegster had ook nog een brief van vrij groot formaat, aan de voorzijde bedrukt met een hoofdje, glimlachend aan de patiënte ter hand gesteld, zonder iets te zeggen, maar met de veelzeggende blik, die vooral in Parijs boekdelen spreekt.

Kitty Seymour haalde alleen maar even de schouders op, en maakte met het lepeltje uit haar bouillonkop de brief open.

Met een steeds wisselende gelaatskleur, die de verpleegster tersluiks en vermaakt gadesloeg, las zij het volgende:

« Zeer geachte Miss Seymour,

Tot mijn groot leedwezen heb ik in de krant gelezen, dat het voorval op 't hoofdbureau van politie gisteravond u sterker heeft aangegrepen dan ooit in mijn bedoeling heeft kunnen liggen, en ik bied u daarvoor mijn oprechte verontschuldiging aan.

Het traangas is wellicht iets te sterk geweest en mogelijk hebt gij wat al te dicht bij de plek gestaan, waar mijn vriend de journalist het glazen projectiel neerwierp.

Hoe dit zij, gij zijt tot mijn spijt de enige geweest, voor wie een kort verblijf in 't ziekenhuis noodzakelijk werd geacht, en ik verzoek u deze bloemen te willen aanvaarden als de oprecht gemeende hulde van een man, die ook zijn bestrijders ja zelfs zijn ergste tegenstanders naar waarde weet te schatten, en die vervuld is van grote bewondering voor uw moed, uw

schranderheid en uw vermommingskunst.

Met gevoelens van ware hoogachting en de beste wensen voor een spoedig en algeheel herstel,

JOHN RAFFLES. >

Kitty liet deze merkwaardige brief — het origineel ervan is pas dezer dagen gevoegd bij de belangrijke, particuliere collecte van het C.I.D. anders gezegd Criminal Investigation Department, te Londen — de missieve langzaam zakken, en las deze toen nog eens door, van begin tot eind, met ogen die telkens opvlamden, terwijl zij nu eens bloosde tot de lelletjes harer oren, en dan weer bleek werd.

Een ogenblik leek het erop alsof zij met een driftige beweging de bos bloemen van het bed wilde gooien, maar zij beheerste zich onmiddellijk, trok de rozen integendeel naar zich toe, snoof met welbehagen de frisse, zoete geur op, en mompelde met een kort lachje in haar eigen taal:

— Rozen blijven rozen en Raffles blijft een gentleman, ondanks alles. Zuster wilt u ze alstublieft in een vaas zetten?

Deze laatste vraag was in onberispelijk Frans gesteld, en de verpleegster haastte zich, ergens een vaas te gaan zoeken, groot genoeg om die geweldige bundel rozen te kunnen bevatten.

Ondertussen richtte de patiënte zich op een elleboog op, en begon met grote zorg enveloppe en brief te bestuderen, daarbij zacht in zich zelf sprekend:

— Geschreven in Galeries Lafayette, de bekende, reusachtige bazar, en natuurlijk in de leeszaal, waar iedere dag honderden mensen zitten te lezen en te schrijven. De brief is stellig niet zijn eigen handschrift, want het zijn blokletters. Hij heeft een pen gebruikt, die een weinig haakte, maar hij was volkomen rustig en kon onbespied schrijven. Laat eens zien, de ruiker is in dun papier gewikkeld, met de firmanaam er op gedrukt. Picard, Boulevard de Clichy,

n° 17. Het is nogal brutaal, hij is die rozen stellig zelf gaan kopen, natuurlijk in een vermomming. Wanneer is die galante gentleman-dief eigenlijk niet vermomd? Zuster, mag ik even de telefoon?

De verpleegster kwam juist aandragen met haar vaas, zette deze neer op het kleine tafeltje naast het bed, en deed er de rozen in. Toen ging zij de draagbare telefoon halen, en plaatste het toestel, tegelijk met de gids, onder het bereik van de patiënte met de woorden:

— Zult u zich niet te veel vermoeien? Miss Seymour.

— Maak u zich maar niet bezorgd, zusters, antwoordde Kitty lachend. Ik voel mij al heel wat beter en vanavond ga ik hier weg, want ik ben van plan om vreselijk veel werk te gaan doen.

— Dat zal de dokter nooit goedvinden, miss, zei de verpleegster verschrikt.

— O ja, dat zal hij wel. Wacht eens, hier heb ik het al. Picard, ja, dit is het adres.

Ze draaide het nummer, luisterde even, met een eigenaardige, gespannen uitdrukking, en begon toen met haar hoge, een weinig scherpe stem:

— Mijnheer u spreekt met Miss Seymour, van Scotland Yard, op het ogenblik verpleegd in het Hôpital Saint-Hilaire. In de loop van deze namiddag zijn er door een heer rozen bij u gekocht, een kolossale ruiker, die zeker wel vijf-honderd francs gekost zal hebben, veel verstand heb ik er niet van. Kunt u mij de heer beschrijven, die die bloemen bij u heeft gekocht? Wat zegt u, was het een dame? Weet u dat zeker? En twee duizend francs, zegt u? Goede hemel u laat me schrikken. Ja, natuurlijk, dan is het iets anders, als de bloemen per vliegmaschine van Nice moesten worden overgebracht... dus om elf uur vanochtend al besteld door dezelfde dame? Oud of jong? Een jaar of zeventig? Zo, zei ze dat ze voor haar kleindochter waren bestemd? Ik dank u wel voor uw inlichtingen. Wacht nog even, die bloemen zijn zeker contant betaald? In dollars? Nogmaals bedankt.

Ze legde de hoorn langzaam op de haak, en haar ogen gingen naar de

bloemen, die Raffles voor haar uit Nice had laten komen, waar ze een paar uren tevoren waren geplukt.

Een wonderlijk gevoel steeg in haar op, waaraan zij geen naam wist te geven. Zacht fluisterde ze:

— Jammer. Wat is het toch vreselijk jammer van hem. Maar dat mag mij niet beletten mijn plicht te doen, en die zal ik doen, nog voor deze prachtige rozen verwelkt zijn. Die oude dame is natuurlijk zijn vriend geweest, de zogenaamde journalist met het traangas. Die man schijnt een uitstekende come-

diant te zijn, die naar ik gehoord heb, al eens eerder de rol van een vrouw met het grootste succes gespeeld heeft. En met dollars betaald... Dat zijn natuurlijk de dollars geweest, die de slimmerik genomen heeft uit de portefeuille van Mr. Vanderveen, die op het bureau van de commissaris van politie lag. Eigenlijk heb ik deze ruiker dus van Mr. Vanderveen gekregen... ik moet er bijna om lachen. Maar wacht maar, lieve jongens, morgen begint het spel weer, en ik zal wel zorgen, dat ik dan de beste kaarten in handen krijg.

HOOFDSTUK II

EEN DIPLOMAAT VERDWIJNT

Kitty Seymour was de dag, volgende op die van de ontvangst der bloemen, volkomen fit, uitgerust en hersteld opgestaan, en dacht zelfs niet meer aan het traangas waarmede de vriend van Raffles op het politiebureau wel wat rijkelijk was omgegaan.

Haar ogen stonden helder, haar ledematen waren weer krachtig, toen zij in het kamertje van de directrice stond, haar mantelpak dichtknoopte, haar hoedje, voor de spiegel staande, recht zette, en zich gereed maakte, het ziekenhuis te verlaten, waar zij een dag verpleegd was.

— Neemt u die rozen mee? vroeg de directrice, wijzend op de bloemen, die de jonge vrouw in haar arm mee naar het kleine vertrek had genomen.

— Neen, zei Kitty, zij zijn nog fris en houden het nog wel een paar dagen uit. Wees zo goed, en verdeel ze onder de vrouwelijke zieken op zaal D.

— Ik dank u uit hun naam, miss, zei de directrice, haar de hand toestekend. Ik wens u het beste.

— Dank u voor de goede zorgen aan mij besteed. Adieu, madame.

Onmiddellijk na het verlaten van het ziekenhuis begaf Kitty zich naar het

hoofdkantoor van politie, waar zij de commissaris van politie van die wijk, monsieur Laripette te spreken vroeg.

Zij werd dadelijk bij hem toegelaten en hij bewees, dat hij nog altijd de hoffelijke Parijzenaar was door onmiddellijk op te staan, een stoel gereed te zetten voor de bezoeker, en haar te begroeten met de woorden:

— Ik zie tot mijn blijdschap, Miss Seymour, dat gij geheel hersteld zijt van de gevolgen van de aanslag door die booswichten op ons gepleegd.

— Dank u, ik ben geheel hersteld van die aanslag, maar booswichten zou ik ze toch niet willen noemen. Zij zijn alleen maar gevaarlijk voor zekere rijke lieden, en wij moeten hen nu eenmaal bestrijden, omdat zij zich aan andermans goed vergrijpen. Maar schurken of bandieten, neen, dat zijn zij zeker niet. Die John Raffles geeft veel van zijn gestolen buit aan de armen en misdeden. En... weet u dat Raffles mij gisteren een ruiker rozen gestuurd heeft, die een hoop geld heeft gekost?

— Dat was dus de man die als zee-man was vermomd? Weet u dat zeker? riep commissaris Laripette opgewonden uit.

— Iedere twijfel is buitengesloten, antwoordde de detective schouderophalend. Hij is het, zo zeker als ik hier voor u sta. Hier is het briefje, dat hij mij schreef. Kijk u maar naar de handtekening.

Op dat ogenblik ging de deur open, en op de drempel verscheen een man, in burgerkleding, maar die zeer duidelijk zijn rechercheurs-beroep verried, en die blijkbaar in een staat van grote opwindning verkeerde.

— Wat is er, Tussaud? vroeg de commissaris. Je ziet er uit alsof je een spook hebt gezien.

— Er is iets ernstigs gebeurd, commissaris, iets zeer ernstigs. Ik had u willen opbellen, maar ik vond dat te gevaarlijk. Als het even kan, moet het geheim worden gehouden.

— Goed. U kunt hier vrij spreken, want deze jongedame is Miss Kitty Seymour, van de Londense recherche, Scotland Yard.

— Verheugd, kennis met u te maken miss, zei de detective, en zette zijn bolhoedje af. Nu, dan zult u misschien dadelijk weer aan het werk kunnen gaan, want het betreft een landgenoot van u. In het kort is de zaak deze: Van ochtend om half negen vertrok Sir Reginald Baywater in zijn eigen auto van het hotel de l'Impératrice naar het particuliere huis van Minister Armand Loucheur, die hem verwachtte. Hij is daar niet aangekomen. Om tien uur vond men zijn auto onbeheerd staan vlak bij de Porte Saint Denis, dat is op ongeveer een half uur rijdens van het huis van de Minister. Van de Engelse chauffeur is geen spoor gevonden.

Het bleef enige tijd stil, want allen waren onder de indruk. En dat was geen wonder, want Sir Reginald Baywater was een zeer bekend Engels diplomaat.

De stem van commissaris Laripette had een schorre klank toen hij vroeg:

— Had hij geld bij zich? Is het een roofoverval geweest?

— Natuurlijk zal hij wel wat geld bij zich hebben gehad, maar hij had iets bij zich, van veel meer waarde dan geld, commissaris, antwoordde Tussaud ernstig, namelijk het ontwerp van de

nieuwe overeenkomst betreffende de vlootbeperking, en nog enige andere documenten, alleen bekend aan onze minister van Buitenlandse Zaken, en Downing Street.

— Dat is wat moois, bromde commissaris Laripette, want hij dacht aan zijn eigen belang. Hij rekende juist vast op een promotie, misschien zelfs wel op een prefectuur, ergens in een vette, veel belovende provincie.

En nu was eerst die ellendige geschiedenis gebeurd met de Amerikaan, die niet bepaald geschikt was, om de politie in een mooi daglicht te stellen, maar nu kwam dit er nog bij; heel wat erger, want hier zou de regering aan te pas komen.

— Hoe ben je het te weten gekomen, Tussaud? vroeg Laripette.

— Louter bij toeval, commissaris. Ik was voor een kruimel diefstal door iemand van het personeel gepleegd in het huis van Zijne Excellentie Loucheur. De minister deed mij de eer aan, mij zelf enige inlichtingen te verschaffen. Hij kwam mij erg ongeduldig voor, en zei mij, dat hij Sir Reginald verwachtte en niets begreep van zijn wegblijven.

— Er was dus een afspraak op een bepaald uur?

— Ja commissaris, en de minister had niet veel tijd te missen, want hij moest tegenwoordig zijn bij een belangrijke zitting van het kabinet. Ik bood dus aan, nu ik daar toch was, naar het hotel te telefoneren, waar de Engelse diplomaat logeert, en beiden waren wij niet weinig verwonderd, te vernemen dat Sir Reginald een half uur geleden in zijn auto vertrokken was. Daar Zijne Excellentie zich erg ongerust scheen te maken, liet ik de diefstal voorlopig varen, en stelde onmiddellijk een onderzoek in naar de andere, veel gewichtiger zaak. Ik belde alle wijkbureaus op, en het duurde niet lang, of Porte Saint Denis deelde mij mede, dat daar al een tijdlang een onbeheerde auto geparkeerd gestaan had. Ik liet mij een beschrijving geven, en er viel niet aan te twijfelen: het was de grote witte wagen van Sir Reginald Baywater.

Een witte auto was in die dagen

even zeldzaam als een witte raaf.

Kitty Seymour die met grote aandacht had geluisterd, vroeg:

— Zijn er geen getuigen, die die auto hebben zien komen?

— O ja, wel een stuk of zes. De wagen werd bestuurd door een elegant heer, die stopte voor een winkel in antiquiteiten, een smal, hoog, oud huis in de Rue des Petites Ecuries.

Er is in die winkel natuurlijk dadelijk navraag gedaan en het resultaat was zeker zeer merkwaardig, want ofschoon zes of zeven getuigen stijf en strak volhielden, dat zij de bestuurder van de auto de winkel in oudheden hebben zien binnegaan, zo houdt de winkelier en zijn bediende even beslist vol, dat hij op die tijd geen enkele klant heeft te woord gestaan.

U zult die antiquiteitenhandelaar wel kennen, commissaris. Het is Mr. Goupil, een man van bij de zeventig met een uitstekende naam bij landgenoot en vreemdeling. Hij is een van de best bekende handelaars in antiquiteiten in Parijs, en heeft zich een naam van onkreukbare eerlijkheid weten te verwerven.

Het gezicht van commissaris Laripette werd rood en hij viel driftig uit:

— Iedereen is eerlijk, totdat hij zijn kans schoon ziet, zich te bevoordelen. Dat is mijn oordeel, en daar blijf ik bij. Ik wens dat die zaak nauwkeurig onderzocht wordt. Hebben die getuigen die de bestuurder van de witte auto hebben zien binnegaan, hem ook zien vertrekken?

— Neen, commissaris, en dat maakt de zaak nog geheimzinniger.

— Inderdaad gaf de commissaris toe; kunnen zij het uiterlijk van die man tenminste beschrijven?

— O ja, dat gelukkig wel, zij geven een vrij nauwkeurig signalement van hem. Lang, athletisch gebouwd, donker van haar en van ogen, gekleed in een grijs wandelkostuum, en met een grijze deukhoed, met neergeslagen rand. Hij droeg donkerbruine, blijkbaar splinter-nieuwe schoenen. Sommigen hebben daar speciaal op gelet.

— Dat is tenminste iets, zuchtte de commissaris.

Kitty Seymour, die geen woord had gemist, zei nu peinzend:

— Die beschrijving zou kunnen slaan op iemand, die ik goed ken, maar ik weet zeker dat hij niet tot dergelijke dingen in staat is; ik wil zeggen, de techniek ervan zou hem zeker niet vreemd zijn, maar hij werkt op een ander terrein.

— Wie hebt u op het oog, Miss Seymour? vroeg Laripette, met een glinstering van hoop in zijn ogen.

— John Raffles, monsieur le commissaire, antwoordde de jonge vrouw kalm. Wij weten dat hij nog hier in Frankrijk is, en als ik hem goed ken, dan zal hij ook niet zo gauw naar Londen terugkeren. Het zal u toch bekend zijn, dat hij even goed strijd voert tegen de Dallah als de politie.

— Aan die theorieën hebben wij niet veel, zei Laripette kortaf. Tussaud, ik sta er op, dat deze zaak met de grootste spoed en ijver ter hand wordt genomen. Is de pers er al achter gekomen?

— Gelukkig niet, zei Tussaud verschrikt. Wij hebben bij het onderzoek zorgvuldig vermeden een naam te noemen, behalve natuurlijk tegenover de eigenaar van het hotel, omdat dat onvermijdelijk was, maar met het dringend verzoek, voorlopig geen journalisten in te lichten.

— Het is om er wanhopig onder te worden, zuchtte Laripette. Op klaarlichte dag, tussen het hotel de l'Impératrice, dat aan de boulevard Haussman staat, en het huis van Zijne Excellentie, die in de Rue Daru woont. Was de chauffeur van de bewuste auto een Engelsman?

— Ja, commissaris. Sir Reginald neemt altijd zijn eigen chauffeur mee. Hij zelf kent Parijs uitstekend, maar zijn chauffeur alleen de voornaamste straten. Wij veronderstellen daarom dat men de man een schetskaartje gegeven heeft, met de route er op getekend, die overigens weinig ingewikkeld is. Intussen blijft het een raadsel, hoe op klaarlichte dag die twee mannen uit de auto zijn gelokt, tezamen, of ieder afzonderlijk.

— Het laatste lijkt mij 't waarschijnlijk, zei Kitty Seymour, die in gedachten verzonken had gezeten. Langs de route is natuurlijk navraag gedaan?

— Daar is men nu juist mee bezig, Miss Seymour. Het is niet zo heel gemakkelijk, want men kan wel langs drie verschillende wegen, die bijna even lang zijn, van het hotel naar het huis van Zijne Excellentie rijden. In alle drie routes zijn nu enige mannen met het onderzoek belast, en ik verwacht elk ogenblik hun rapporten.

— Staat u mij toe, hier te blijven, totdat die zijn binnengekomen, vroeg het meisje; u zult wel begrijpen, dat ik, als Engelse, in deze raadselachtige verdwijning het grootste belang stel.

— Natuurlijk hebt u daartoe verlof, miss, zei de commissaris. De tas met documenten is natuurlijk ook verdwenen?

— Hoe wist je eigenlijk van welke aard die documenten waren, Tussaud?

— Van de secretaris van Zijne Excellentie.

— Hoe lang is Sir Reginald hier te Parijs? vroeg Miss Seymour.

— Vier dagen.

Op dit ogenblik ging de telefoon, en commissaris Laripette luisterde met een gerimpeld voorhoofd, trok een bloknoot naar zich toe, en maakte onder het luisteren enige aantekeningen. Toen hij de hoorn op de haak legde, zei hij langzaam, met de hand over het voorhoofd wrijvend:

— In geen van de drie straten is de witte auto gezien, door geen enkele agent, door geen enkele winkelier. Daarentegen verzekert een boekhandelaar in de Rue de Balzac, die juist zijn étalage in orde maakte met stelligheid dat hij een grote, witte auto langs zijn winkel heeft zien rijden. Hij wist zich zelfs precies het nummer te herinneren.

— De Rue de Balzac? riep Tussaud verwonderd uit. Maar die ligt helemaal niet op de route van het hotel naar het huis van de minister.

Er lag een klank van ongeduld in de stem van Kitty, toen zij zei:

— ~~Degenen die de diplomaat ontvoer-~~

den, hebben hun plannen natuurlijk van te voren nauwkeurig uitgewerkt. Zij wisten, dat de chauffeur drie verschillende routes kon volgen, maar zij kunnen onmogelijk van te voren geweten hebben, welke weg zijn meester hem zou aanwijzen. Het is dus volgens mij duidelijk, dat Sir Reginald nog voor hij in de auto stapte een of ander verzoek moet hebben ontvangen, om zich te begeven naar een plek, die hem noodzakelijk door de Rue de Balzac moest voeren. Als ik het mij goed herinner, is die straat ook niet zo heel ver van de Rue Daru af.

— Nauwelijks tien minuten gaans, zei Tussaud, die met een verdrietig gezicht voor een der ramen was gaan staan. Het kan zijn, dat u het bij het rechte eind hebt, maar niemand heeft gezien dat iemand de diplomaat bij het wegrijden aansprak.

— Is er geïnformeerd, of er in het hotel geen briefje voor hem bezorgd is, of dat men hem heeft opgebeld?

— Ook dat heb ik laten onderzoeken, en ik wacht het resultaat, zei Tussaud. Ik ben onmiddellijk hierheen gekomen, na de noodzakelijkste maatregelen te hebben genomen.

Kitty sprong op van haar stoel, en zei op levendige toon:

— Ik doe met u mee. Ik ga zelf ook een onderzoek instellen. Het eerst wil ik een bezoek brengen aan Monsieur Goupil. Het was immers in de Rue des Petites Ecuries? Waar is die straat?

— Een der oudste straten van Parijs, antwoordde Tussaud. Vroeger was daar een dependance van de Koninklijke stallen, van daar de naam.

— Hoe kom ik daar het gemakkelijkst?

— Wel, gij kunt een taxi nemen, maar die straat is ook heel gemakkelijk te bereiken met de Metro. Gij moet dan overstappen onder de Place de l'Opera.

De jonge vrouw was al bij de deur, en haar ogen schitterden van ondernemingslust.

— Ik ga er onmiddellijk heen, riep zij uit. Ik wil eens proberen dit raadsel te helpen oplossen.

HOOFDSTUK III

DE FRANSE OLD CURIOSITY SHOP

Kitty Seymour maakte gebruik van de Metro, die haar binnen een kwartier, nadat zij op de aangeduide plaats was overgestapt, op nog geen vijf minuten gaans van de antiquiteitszaak van Mr. Goupil afzette.

Reeds uit de verte zag zij, dat de straat al vrij slecht gekozen scheen, om er lange tijd een zo opvallende auto te laten staan als de witte wagen van Sir Reginald Baywater.

Het huis zelf was ook een antiquiteit, en het dak vertoonde nog die fraaie trapvorm, die langzamerhand tot het verleden gaat behoren.

De winkel deur was overschaduwd door een fraai bewerkte luifel en opgehangen aan twee ijzeren stangen, die uit de handen van een meester in de smeedkunst waren gekomen.

Daarboven bevond zich een grijze blok van natuursteen, waarin het jaartal van de voltooiing stond gebeiteld: 1645.

Aan iedere kant naast de deur was een klein raam, met in lood gevatte ruitjes, en daarachter waren de uitstalkasten, waar men antiek aardewerk, wapens, oude gravures, prachtige doeken en andere kunstvoorwerpen kon bewon-

deren. De antiquair Mr. Goupil had de voorzorgsmaatregel genomen, zijn kostbaarheden tegen winkeldieven te beschermen door een netwerk van dik ijzerwerk in een houten omlijsting, dat des nachts werd vervangen door een ijzeren rolluik.

In de winkel was het altijd een weinig schemerachtig, ook op de zonnigste dagen, want de straat was niet breed, de luifel onderschepte vrij wat licht, en de winkelruimte was lang en smal.

Ongeveer in het midden van de rechterwand was een deur, die toegang gaf tot een eenvoudig kantoortje van Mr. Goupil, en recht daartegenover bevond zich de deur die naar de bovengelegen woning voerde.

Toen Miss Seymour de deur opende zag zij, zodra haar ogen wat aan de schemering gewend waren, dat Mr. Goupil, geholpen door zijn bediende, juist in onderhandeling was met een deftig gekleed heer van middelbare leeftijd, die met grote aandacht en blijkbaar met kennis van zaken een prachtig bewerkte, Maleise kris bekeek, met een schede van palmhout, afgewerkt met rotan, en een greep van ivoor, geel geworden van ouderdom.

Monsieur Goupil, die een hem onbekende, jonge dame zag binnentreden, liet zijn klant over aan de zorgen van de bediende, en ging buigend de dame tegemoet, in wie hij een klant meende te zien.

Kitty Seymour begon aanstonds, glimlachend, en in haar beste Frans:

— Excusez, Monsieur Goupil, ik kom niet bij u om iets van uw schatten te kopen. Hier is mijn aanstelling. Ik ben in politiedienst en ik zou gaarne wat nadere biezonderheden van u vernemen over de heer uit de witte auto.

— Maar mijn lieve jongedame, zei Mr. Goupil op een toon van wanhoop, ik zou niets liever willen dan u behulpzaam zijn, als ik u maar inlichtingen kon geven, die de moeite waard zijn. Maar ik begrijp van het hele geval niets, hoegenaamd niets.

Miss Seymour had heel vlug een blik geworpen op de klant, die even het hoofd had opgericht, en zei op wat zachtere toon:

— Ik ben misschien een beetje gelukkiger, monsieur. Bedenk dat het mijn vak is, om schijnbare onbeduidendheden op hun werkelijke waarde te toetsen, die soms veel meer betekenen dan de leek zou denken. Kan ik een ogenblikje onder vier ogen met u spreken?

Mr. Goupil, ging Kitty voor naar de deur in het midden van de zijmuur, die voorzien was van een ruit, half matglas, half gewoon, doorzichtig glas, zodat men er voor staande, van uit het kantoor kon zien, wat er in de winkel omging.

Het kantoor was erg eenvoudig ingericht; het voornaamste meubel was de schrijftafel, een prachtig antiek bureau ministre. Het kantoor ontving licht door een enkel, tamelijk hoog aangebracht raam, dat uitzag op een binnenplaats.

Mr. Goupil schoof de detective een stoel toe, ging zelf achter zijn schrijftafel zitten, en zei met een gesmoorde zucht:

— Vraagt u mij dan maar wat u weten wilt, jongedame. Is het van veel belang als ik vragen mag?

— Het is van zeer groot belang, monsieur, zei Kitty ernstig, en daarom juist

mag ik u, helaas, niet zeggen wat eigenlijk de zaak is. Men heeft mij medege-deeld, dat de bewuste witte auto door getuigen om tien uur voor uw huis is gezien. Het staat voorts vast, dat er een heer is uitgestapt, van wie wij een vrij goed signalement hebben, keurig in het grijs gekleed, die uw zaak is binnen gegaan.

Goupil knikte een paar malen bevestigend met het hoofd, en zei toen droogweg:

— Dat heeft Mr. Tussaud mij ook al verteld, en het spijt mij erg, maar ik heb die deftige heer in het grijs niet gezien, en Charlier, mijn bediende, evenmin. Onze eerste klant was een dame, die om half tien al weer weg was, en de tweede, was de heer die u zo juist in de winkel hebt gezien. Als er hier werkelijk iemand is binnengekomen, en ik durf er niet aan twifelen, als zoveel omwonenden het gezien hebben, dan is hij onmiddellijk daarna ook weer vertrokken.

— Precies. Maar als gij en uw bediende niet in de winkel waart, dan kan hij hier wel een hele poos geweest zijn, en toen pas weer zijn vertrokken.

— Neen pardon, dat is, zou ik zeggen onmogelijk, lieve jonge dame, zei de anti-quair met een lachje, want u hebt natuurlijk zelf gemerkt dat er een winkelbel is, en die is van morgen ook wel degelijk eenmaal overgegaan, waarop Charlier, regelrecht naar de winkel is gegaan, waar hij echter niemand zag. Hij dacht natuurlijk aan een kwajongensstreek.

— Hoeveel tijd kan hij nodig hebben gehad om van de plek waar hij was naar de winkel te gaan?

— Tien, twaalf seconden, op zijn hoogst. Maar wacht, ik zal eens zien of de klant weg is, dan kan hij het u zelf zeggen.

Goupil stond op, en wilde juist de deur van zijn kantoor openen, toen die reeds werd opengerukt door de bediende die met alle bliken van ontsteltenis en ademloos stotterde:

— Patroon, er is iets geks gebeurd, waarvan ik niets begrijp. De klant is weg.

— Weg... weg... riep Mr. Goupil verbijsterd. Zonder te betalen?

— Neen, het geld ligt op de toonbank, maar hij is niet door de winkel deur heengegaan, hij was ineens weg, zo maar, alsof hij in de lucht was opgelost.

Goupil keek zijn bediende eens ernstig aan. Hij had hem nu vijf jaar in dienst, en de nog jonge man toonde veel ijver in zijn vak, en had niet de minste aanleiding gegeven tot misnoegen. Hij dronk niet, hij was strikt eerlijk, hij kwam steeds op tijd, hij behandelde de klanten hoffelijk en met kennis van zaken. Er was dus geen reden om te veronderstellen, dat hij kletspraatjes verkocht.

De antiquair wenkte Kitty, die verbaasd was opgestaan, greep Charlier bij de arm, duwde hem de winkel in, en zei:

— Dat zou dus een herhaling zijn van die dwaze comédie van vanochtend. Wees zo goed en leg ons eens precies uit, wat er nu eigenlijk gebeurd is. Om te beginnen, je bent er absoluut zeker van, dat de klant niet door de straatdeur is vertrokken?

— Dat is eigenlijk een overbodige vraag, patroon, want dan had u de winkelbel moeten horen.

Hier was niets tegen in te brengen.

En daar lag het geld op de toonbank, twintig biljetten van duizend francs.

— U had nauwelijks de deur achter u gesloten, zei Charlier, en ik had de kris ingepakt, en aan de klant ter hand gesteld, of hij vroeg mij, of ik hem een paar kleine oud Delftse pullen wilde tonen, die daar op die plank staan.

De plank die Charlier aanwees, bevond zich recht tegenover de kantoordeur.

— Ik draaide mij dus om, teneinde aan het verzoek van de klant te voldoen, ik nam een van de pullen op, en ik draaide mij op de eerste trede van het trapje om, teneinde hem te vragen of hij deze bedoelde, en toen... zag ik hem niet meer... hij was weg.

— Waar stond hij op dat moment? vroeg Kitty, die met belangstelling had toegeluisterd.

— ~~Gegeef~~ Waar gij nu staat, Mrs.

Naast de toonbank.

Kitty nam de toestand snel op. Van de plaats waar zij stond tot aan de straatdeur was zeker op zijn minst vijftien stappen zo niet meer. De toonbank liep evenwijdig met een der lange wanden, dezelfde, waarin zich de kantoordeur bevond.

— Wat deed je, toen je die zonderlinge verdwijning merkte? vroeg Mr. Goupil, die van de hele zaak volstrekt niets begreep.

— Wel, ik keek natuurlijk eerst de winkel rond, in de mening, dat de klant ergens naar zou kijken, maar ik zag hem nergens.

— En toen? drong Mr. Goupil aan, ontdaan door dit raadselachtige voorval.

— Wel, toen snelde ik natuurlijk naar de straatdeur, om op straat te kijken. Ik zag geen sterveling. U moet niet vergeten dat het lunchtijd is. De straat was zo goed als uitgestorven.

— Merkwaardig, zei Kitty langzaam. Is het mogelijk dat die heer door die deur daar is heengegaan?

— Neen, miss, daarvan kan geen sprake zijn, het is de woningdeur, en u ziet, dat deze vlak naast de trap is, waarop ik stond om naar de pul te reiken. Het is absoluut onmogelijk, dat die deur geopend zou zijn, al was het maar op een kier, zonder dat ik het zou hebben gezien.

Kitty had peinzend rondgekeken, en zei nu met een kort lachje:

— Dit is zonder twijfel een herhaling van dat vreemde voorval van vanochtend. Het is nu maar de vraag of de acteur ook dezelfde is.

— Dat geloof ik niet, miss, riep Charlier uit. De getuigen die hem naar zij zeggen hebben gezien, beschrijven die heer uit de auto als iemand van middelmatige lengte, met een donkere gelaatskleur en donkere ogen, en die klant van zoëven was bijna zes voet lang, hij had grijs haar, en zijn ogen waren van een eigenaardige, staalgrijze kleur.

Maar nu was het toch werkelijk teveel voor de arme antiquair. Hij hief de armen ten hemel en riep uit:

— Maar beschouwt men mijn zaak dan als een poppenkast? Wat beteke-

nen die dwaze grappen?

— Daar zoek ik juist naar, zei Kitty Seymour. Het staat vast, dat die klant zowel als de man uit de auto heelwat meer van uw huis afweten, dan gij zelf schijnt te doen, Monsieur Goupil. Weet u zeker, dat uw winkel geen andere uitgang heeft dan de deur naar de straat en die twee zijdeuren?

— Die zijdeuren zijn niet eens uitgangen, riep Mr. Goupil wanhopig. Mijn kantoor heeft geen andere deur dan die naar de winkel voert, en precies hetzelfde geldt voor de woning. Vlak achter die deur gaat een trap naar boven en mijn huisgenoten moeten via de winkel het huis verlaten als zij een boodschap gaan doen.

— Monsieur Goupil, zei Kitty Seymour op ernstige toon, die geheimzinnige verdwijningen hebben natuurlijk een doel gehad, waar wij achter moeten zien te komen. Wilt u mij toestaan, eens naar die uitgang te zoeken?

— Natuurlijk miss, zei Goupil, niet al te goed in zijn humeur. Maar ik kan u wel verzekeren, dat ik nooit iets gemerkt heb van zulke bespottelijke dingen als valluiken of geheime deuren. Ik houd niet van die griezelige dingen. Ik krijg al kippevel als ik er alleen maar aan denk.

Kitty moest ondanks de ernst van het geval om deze uitval lachen, en hernam:

— Ik kan uw afkeer heel goed begrijpen, monsieur, maar in deze oude huizen waren dergelijke uitgangen iets heel gewoons. Onze voorouders maakten er vaak gebruik van. Leest u er de geschiedenis van 't oude Parijs maar eens op na. Ik verzeker u dat het heel onderhoudende lectuur is. Zelfs het Koninklijk paleis, en het Louvre, hadden wel twaalf uitgangen, die alleen aan ingewijden bekend waren. Laat eens zien; deze toonbank is zeer oud en zwaar. Ik denk haast dat onze man hier achter is verdwenen. Mag ik hier even licht opsteken?

Zonder het verlot af te wachten draaide Kitty de schakelaar van een lamp om, die op de toonbank stond. Zij nam die lamp op, hield deze dicht boven de

vloer, en vervolgde:

— Een luik is er niet in de vloer, dat is duidelijk te zien. De planken lopen onafgebroken door. Vertel mij eens, Mr. Charlier, hebt U niet het een of ander geluid gehoord?

— Niets anders dan dat de klant even hoestte.

— Ja, dat kuchje zal wel het openklippen van een deurtje of een slot hebben moeten overstemmen. De toonbank heeft ook vaste planken. Hier hoeven wij dus niet verder te zoeken, want het is onmogelijk, dat hier ruimte genoeg zou zijn, tussen de beide zijkasten, om dwars door de vloer te verdwijnen. Maar laat ons eens zien, wat hebben wij hier?

Steeds met de brandende lamp in de hand had de jonge vrouw zich omgewend, en bekeek aandachtig het fraaie, eikenhouten beschoot achter de toonbank, waarmede de wand hier tot op manshoogte was bekleed.

— Ik behoef niet te vragen of deze lambrizing hier al lang is? vroeg zij weer.

— Die is net zo oud als het huis zelf, antwoordde Goupil, wiens belangstelling langzamerhand was gaande gemaakt.

Zij had de lamp naast zich op de vloer gezet, en lag nu op de knieën, terwijl haar snelle tastende vingers over het donkere hout gleden.

Het paneel was hier en daar versierd met kunstig uitgeschulpte rozen, knoppen en bladeren, en eensklaps geschiedde er iets, dat de detective een zachte kreet ontlokte.

Met een zacht, verend klapje was, onder de druk van haar vingers, een deurtje opengesprongen, waarvan de scharnieren kunstig verborgen waren onder de uitgeschulpte bloemen.

Het was zó laag, dat men er niet anders dan op handen en knieën kruipend door kon gaan.

Daarachter zag zij niets; er was een donkere ruimte, waaruit een mufte lucht opsteeg.

— Ziet u nu wel, zei het meisje kalm, steeds op haar knieën liggend de ver-

blufte handelaar in oudheden aanzien-
de.

— Maar hoe is het in hemelsnaam mogelijk, dat dit nooit ontdekt is? riep Goupil uit, die niet meer wist hoe hij het had.

— Wel, waarom zou het eigenlijk ontdekt zijn, en door wie? De plek is een weinig terzijde van de toonbank, en zelfs al zoudt gij wel eens tegen het beschot leunen, dan zou dat nog niet voldoende zijn, want men moet op een bepaalde bloem in het hout drukken, of liever dit uitsteeksel een weinigje verschuiven, en dat gaat vrij stroef. Door wie wordt dit schot schoon gehouden?

— Dat doet Charlier of ik zelf. Ik zou niet graag willen, dat het beschadigd werd.

— Daar hebt gij het al. Misschien zou een beetje hardhandige werkvrouw het geheim wel eens bij toeval ontdekt kunnen hebben. Hoe dit zij, twee mannen hebben het gekend, dat is buiten kijf, en zij hebben van die kennis gebruik gemaakt. En nu zullen wij eens onderzoeken, wat die klant van de kris hier meende te vinden?

Goupil stond nog altijd te kijken als iemand die in Keulen hoort donderen, krabde zich het hoofd, en zei:

— Ik ben niet erg op dit soort grappes gesteld. Ik houd veel van oudheden, maar dit soort valt buiten mijn waardering. Intussen, wij zullen eens gaan zien hoever wij komen. Charlier, jij blijft hier, en sluit dit deurtje achter ons, totdat wij kloppen om weer te worden uit gelaten.

— Ik denk niet dat dat nodig zal zijn, zei Miss Seymour, want de man van de auto en de klant van zo even zullen juist van deze sluipteg gebruik hebben gemaakt om niet verplicht te zijn, door de winkeldeur te vertrekken.

Goupil bromde iets, en wurmde zich op zijn knieën door deze voor hem wel wat ongemakkelijke doorgang.

Vlug en lenig kroop Kitty hem achterna, en eenmaal aan de andere kant van het schot konden zij zich weer op-

Het bleek al dadelijk dat het hier binnen niet volkomen donker was, en richten.

dat flauw daglicht naar binnen kon dringen door een opening, ongeveer drie meters verder.

Kitty ging er tastend naar toe, en zei onderwijl:

— Nu, die koper van de kris heeft in ieder geval woord voor woord kunnen horen wat wij hier in die paar minuten besproken hebben.

Zij wees op een rond rooster, zowat een meter boven de vloer, en iets meer dan een hand breed. Het was door een ijzeren rasterwerk afgesloten, maar men kon heel gemakkelijk een deel van het kantoor van Goupil overzien.

— Wel drommels, riep de antiquair uit. Ik laat dat ding onmiddellijk dicht maken. Natuurlijk wist ik dat het er was, maar ik dacht niet anders of het kwam in een sedert lang verlaten en ongebruikte kelder uit. Maar hoe zijn die lui weg gekomen?

Om dat te weten te komen, zullen wij even op onze schreden moeten teruggaan.

Kitty gaf het voorbeeld, en ging, met haar hand langs de muur tastend weer zes of zeven stappen terug, totdat haar hand in het ledige greep. Bijna recht tegenover het geheime deurtje gaapte de ingang van een korte, smalle gang, aan het einde afgesloten door een verveloze deur, met oude, roestige grendels, maar welke sporen vertoonde van een rijkelijke smering.

De grendels waren op het ogenblik trouwens niet voorgeschoven en de deur kon al heel gemakkelijk worden geopend, om toegang te geven tot een vies klein binnenplaatsje, dat men weer kon verlaten langs een tweede deur, in verbinding staande met een grote binnenhof, vol afval, onkruid, half verdorpe heesters en bomen, zoals men die in die buurten nog vaak aantreft in het midden van een huizenblok. Op die binnenplaats kwamen deuren uit bij dozijnen. Schuin tegenover deze laatste deur bevond zich een koetspoort, en daar voorbij zag men het drukke beweeg van voertuigen en voetgangers in een in het zonlicht badende straat.

— Dat is nu toch wel het toppunt, zei Goupil zuchtend. Ik laat nog daar,

dat die twee mannen mijn huis gebruikt hebben als een soort toevlucht, maar hoe wisten zij het in 's hemelsnaam?

— Dat is een niet gemakkelijk te beantwoorden vraag, Mr. Goupil. Zij kunnen het bij toeval ontdekt hebben, zij kunnen er met opzet naar gezocht hebben. Kende u die klant, die de kris kocht?

— Neen, ik had hem nooit van tevoren gezien.

— Merkwaardig, zei Kitty péinzend. Waarom wilde hij ons gesprek afluisteren? Welk belang kon dat voor hem hebben? Kan hij deel hebben uitgemaakt van de bende van de Dallah?

Zij bleef een ogenblik stil voor zich uit staan kijken, tot eensklaps haar ogen begonnen te schitteren.

— De bediende zei toch, niet waar?

dat die zonderlinge klant betaald had met twintig biljetten van duizend francs? Vlug terug; ik moet die biljetten zien.

Een ogenblik later stonden zij weer in de winkel, en Charlier legde de bankbiljetten voor haar neer.

Miss Seymour haalde een lijstje te voorschijn uit haar handtasje dat zij in het kantoor van Mr. Goupil had laten liggen en nauwelijks had zij een blik geworpen op een van de biljetten, of zij mompelde half voor zich heen:

— Ik had het wel gedacht. Die klant van de kris was John Raffles, de avonturier, die de Grote Onbekende wordt genoemd. Hij heeft betaald met biljetten die hij de Dallah heeft afgenomen, en waarvan wij toevallig de nummers hebben kunnen noteren.

HOOFDSTUK IV

EEN MERKWAARDIG ONDERHOUD

Ongeveer een uur nadat Miss Seymour voor het eerst de voet had gezet in de antiquiteitenwinkel, trad een agent van politie het bureau van zijn chef, commissaris Laripette binnen, en meldde deze dat er een bezoeker was, die hem over een dringende zaak onder vier ogen wenste te spreken.

Commissaris Laripette was nog altijd in een verre van rooskleurig humeur, en zei:

— Wat is dat nu weer voor onzin? Waarom onder vier ogen? Hoe is zijn naam?

— Hij gaf geen naam op, commissaris, en daarom vroeg ik hem waarover hij u dan wilde spreken, maar hij zei alleen, dat de zaak van groot gewicht was. En hij staat er op dat hij u alleen spreekt, of hoogstens in tegenwoordigheid van de politiegriffier.

Laripette haalde de schouders op en mompelde:

— Zeg hem dan maar dat ik vijf mi-

nuten voor hem heb. Mijn hoofd staat er niet naar, om naar een lang relaas te luisteren.

De agent verdween en even daarna trad de bezoeker binnen, een rijzig man met smaak gekleed, en sneeuwwit haar.

Hij maakte hoffelijk een buiging voor de commissaris, bleef wachten tot de agent de deur had gesloten, keek toen eens rond, nam de griffier eens op, liep toen met vlugge pas naar de schrijftafel en begon met een zachte wat slepende stem:

— Monsieur Laripette, ik kom u een voorstel doen in zake de verdwijning van Sir Reginald Baywater.

De commissaris keek ontsteld om zich heen en vroeg fluisterend:

— Wie bent u, mijnheer, dat u dit kunt weten?

— Wat hebt u aan mijn naam? Ik kan immers zeggen wat ik wil... En hoe ik de zaak te weten ben gekomen? wel, door een vrij eenvoudige redenering.

Ongeveer een uur geleden nam ik kennis van een gedeelte van een gesprek in de antiquiteitenwinkel van ene Mr. Goupil, dat hij daar voerde met een zekere Miss Kitty Seymour, die ik toevallig zeer goed ken.

Laripette staarde de bezoeker met een verwilderde blik aan, en bracht er met moeite uit:

— Dus u bent de man die mij eergisteren op zulk een duivels slimme manier wist te ontkomen, met de hulp van een vriend, die voorgaf journalist te zijn? Gij zijt dus.....

— Noem voorlopig nog geen namen, mijnheer, viel de bezoeker hem in de rede. Of als gij mij dan volstrekt een naam wilt geven, noem mij dan Dubois.

— Goed, mijnheer Dubois, zei de commissaris op sarcastische toon. Dan zal ik zo vrij zijn, mijnheer Dubois, ditmaal eens voor goed een einde te maken aan uw onbeschaamd optreden.

Hij strekte reeds de hand uit naar de belknop onder zijn bereik, maar de ander vervolgde rustig:

— Dat zou ik niet doen, als ik u was. U zoudt u op die wijze een prachtige gelegenheid laten ontgaan, de aandacht op u te vestigen. Bedenk eens wat het zou zijn, als door uw vernuft, Sir Reginald niet alleen aan zijn ongeruste verwanten werd teruggegeven, maar ook de kostbare documenten, die hij moest overhandigen, ongeschonden en in hun verzegelde omslagen, aan de Engelse gezant konden worden ter hand gesteld.

De commissaris trok zijn hand weer terug. Het beeld, hem met zo weinig woorden voor ogen getoverd was ongetwijfeld zeer verlokkelijk. En, wie weet, misschien zag hij wel kans, twee vliegen in een klap te slaan, en dat gevaarlijk heerschap op de koop toe nog in handen te krijgen, nadat hij eerst van zijn kennis geprofiteerd had.

— Heb ik goed verstaan, en kwam u mij een aanbod doen, monsieur Dubois? vroeg Laripette.

— Zo is het, mijnheer de commissaris,

uw mannen weten geen uitweg, niet waar? Zelfs de schrandere Kitty Seymour die u, naar ik meen te mogen opmaken, reeds telefonisch haar argwaan en haar vermoedens heeft medegedeeld aangaande de vreemde bezoeker die bij de antiquair de kris kocht, zit een beetje met de mooie handjes in haar gepermanente haartjes. Om kort te gaan, men vreest het ergste, omdat de publicatie van de bewuste stukken niet veel minder dan een ramp zou betekenen, voor geheel Europa. Welnu, ik geloof niet dat ik mij aan grootspraak schuldig maak als ik zeg, dat ik mij in staat acht, binnen korte tijd de verblijfplaats te ontdekken van Sir Reginald en van de documenten, mits gij mij daarbij de behulpzame hand biedt.

Commissaris Laripette was volstrekt niet dom. Hij had van de geheimzinnige Engelse avonturier genoeg gehoord, om in te zien, dat diens kennis en stoutmoedigheid aan het fabelachtige grensde, en dat hij de schrik was van alle harteloze vermogende leden, die zich op onrechtmatige wijze in het bezit hadden gesteld van grote rijkdommen. Hij wist dat die man tot dingen in staat was die voor ieder ander volslagen onmogelijk waren.

Zou het dan niet, zo overwoog hij, zeer onverstandig van hem zijn, nu op dit ogenblik de gehele bezetting van zijn bureau te alarmeren om die onbeschaamde, Engelse booswicht te laten arresteren?

Hij keek de bezoeker strak aan, en vroeg afgemeten:

— Laten wij eens een ogenblik veronderstellen, Mr. Dubois, dat ik bereid ben op dit aanbod in te gaan. Ik mag toch zeker niet aannemen, dat u Sir Reginald wilt redden, louter uit adeldomige beweegredenen?

— Het zal u vreemd voorkomen, commissaris, en toch heb ik zo iets bij herhaling gedaan, antwoordde de ander koel. In dit geval echter zal ik mij wel weten schadeloos te stellen. Sir Reginald Baywater is mij volkomen onverschillig, of beter gezegd, hij is mij in meer

dan een opzicht antipathiek. Intussen mag dat toch geen reden zijn, om een man aan zijn lot over te laten, die zeer waarschijnlijk met de dood bedreigd wordt. Is er nog geen dreigbrief ontvangen? Heeft de Dallah nog niets van zich laten horen?

Mijnheer Laripette schrikte merkbaar en stotterde:

— Ik weet niet, ik geloof niet dat ik mij daarover mag uitlaten.

— Dan weet ik genoeg, zei Dubois rustig. Dan is er reeds op dit ogenblik op de Engelse Legatie een brief ontvangen, waarin de Dallah een groot bedrag eist, in ruil voor het leven van de diplomaat, en voor het ongeschonden teruggeven van de documenten. In feite zou alles er dus slechts op aankomen, te ontdekken, waar de bandiet zich ophoudt. Gij weet dit niet, commissaris, ik weet het niet, en niemand weet het. Maar ik zal het kunnen ontdekken, en dat zeer spoedig, als ge mij slechts een klein weinigje wilt helpen.

— Op welke manier? vroeg de commissaris ongeduldig.

— Op een zeer gemakkelijke wijze. Luister. Tegelijk met nog andere misdadigers, is een zekere Liza Fraser in uw handen gevallen, een knappe, maar uiterst gevaarlijke meid, die op dit ogenblik in de Santé zit opgesloten, in afwachting van haar proces. Zij is een Engelse, en de vriendin van de Dallah. Zij is ook de enige, behalve ik, die weet hoe hij er uitziet. Welnu, ik weet beslist zeker, dat de vrouw bekend is met zijn verblijfplaats hier in Parijs. En zij is stellig de enige.

De commissaris haalde de schouders op en zei minachtend:

— Alsof wij daar zelf niet aangedacht hebben. Haar advocaat heeft haar ondervraagd, Miss Seymour heeft het gedaan, mijn eigen mensen hebben het gedaan, en zij lacht ons in ons gezicht uit, zegt dat zij het heel goed weet, maar weigert elke inlichting.

— Zij zal het aan iedereen geweigerd hebben, maar mij zal zij het zeggen,

hernam de bezoeker rustig. Ik moet u een vraag stellen: Gelooft gij dat gij op mijn woord van eer moogt rekenen?

— Het is eigenlijk erg, dat ik het moet bekennen, Mr. Dubois, maar ik geloof inderdaad, dat ik daar staat op kan maken, zei de commissaris, zonder de ander aan te zien. Men heeft mij het een en ander verteld van uw opvattingen.

— Precies. Nu, dan, op mijn woord van eer verklaar ik, dat ik mij in uw handen zal stellen, als ik niet slaag, en de vrouw weigert, mij iets mede te delen. Gij begrijpt nu zeker wel wat ik wil, niets anders dan een permis, de gevangene te mogen bezoeken. Zij is nog niet veroordeeld en dus zijt gij op dit ogenblik nog de man die dit verlof kunt weigeren of toestaan. Ik raad u 't laatste dringend aan. Gij behoeft voor niets bevreemd te zijn, en zeker niet voor een poging tot bevrijding, want ik ben maar al te blij, dat deze misdadigster voor geruime tijd zal worden opgesloten. Ik heb liever met tien mannelijke tegenstanders te doen dan met deze vrouw, die mij haat als de pest. Neem een formulier, commissaris en vul het in, meer verlang ik niet. Ik zal dan binnen een half uur weten waar de Dallah zich bevindt.

— Stemt ge er in toe dat ik u laat volgen? vroeg Laripette.

— Met genoegen, antwoordde de bezoeker glimlachend.

— En... als zij u inderdaad de plek mededeelt dan zult gij deze toch onmiddellijk aan ons mededelen? riep de commissaris ongerust uit.

— Dat zal van de omstandigheden afhangen, commissaris. Om u de waarheid te zeggen: ik werk niet gaarne samen met de politie, ik bedoel, zij aan zij met de geuniformeerde heren. Zij zijn mij te luidruchtig, te onvoorzichtig, te ongeduldig. En daarenboven, ik vrees dat ik, wat mijn persoon betreft, enige voorzorgsmaatregelen te nemen heb. Neen, verontschuldigt u niet; gij beschouwt het als uw plicht, ten eerste om Sir Reginald te redden, en vervolgens

om de redder in te pikken. Mag ik u nog eens herinneren aan dat formulier?

De commissaris bedacht zich niet langer. Hij begreep dat hij niets te verliezen, en daarentegen zeer veel te winnen had. Hij kon immers altijd die gevaarlijke bondgenoot in het geheim laten nagaan, en hem laten arresteren, als de tijd daartoe rijp was.

Toen Laripette opkeek, stak hij hem het formulier toe met de woorden:

— Ik neem een grote verantwoordelijkheid op mij, maar ik waag het er

op. Zie hier, dit moet u toegang tot haar verschaffen. Ik wens u succes toe, en ik verwacht spoedig iets van u te horen.

— Ik zal Uw ongeduld zeker niet al te lang op de proef stellen, commissaris zei Dubois. Ik dank u voor uw bereidwilligheid, die ons allen zeker geen wind-eieren zal leggen. Tot ziens, mijnheer de commissaris en nu wij voorlopig scheiden, wil ik u mijn naam wel noemen. Gij hebt u geassocieerd met John Raffles.

HOOFDSTUK V

WAT LIZA FRASER TE ZEGGEN HAD

Op een afstand van het politiebureau stond een auto geparkeerd, waarop Raffles snel toeliep. Hij opende het portier en nam plaats naast Charles Brand, zijn trouwe helper en vriend.

Even wierp hij een blik achter zich, en haalde glimlachend de schouders op, en zei:

— Zij zijn heel vlug hier. Ik word al gevolgd door een heerschap op een motorfiets, die zich beslist verbeeldt, dat hij er zonder uniform uitziet als een heel onschuldig sportsman. Nu, het doet er niets toe; zij maken het zich zelf alleen maar moeilijk.

— Heb je het formulier, Edward? Ik heb er erg over zitten piekeren, zei Brand, toen de auto zich in beweging had gesteld.

— Het formulier heb ik, Charles, en voor je bezorgdheid was volstrekt geen reden. Commissaris Laripette zou wel heel dom geweest zijn, als hij mij nu reeds had gearresteerd. Hij hoopt het stellig dezer dagen te doen, maar hij wil toch eerst eens proberen, wat ik er van terecht breng, en dat is heel logisch geredeneerd. Ik denk dat ik in zijn plaats juist het zelfde zou doen. Hij is nu eenmaal politieman, en het is zijn

plicht, mij te bestrijden. Dat hij eerst zoveel mogelijk voordeel uit mij wil trekken, is niet meer dan menselijk.

— En geloof je werkelijk dat je plan in de Santé zal lukken?

— Ik twijfel er niet aan. Zie ik er indrukwekkend genoeg uit?

— Bijna plechtig. Zij zal je onmogelijk kunnen herkennen, zo voortreffelijk is deze vermomming. Hoe ben je toch te weten gekomen, dat de Dallah hier achter zat?

— O, dat was louter een vermoeden. Het werd slechts bevestigd door Commissaris Laripette. Ik noemde de naam op goed geluk, en als de dreigbrief door iemand anders was ondertekend, dan had ik onverrichterzake moeten terugkeren. Het bleef natuurlijk een kansspel voor mij.

— Maar hoe kon je van de ontvoering iets afweten?

— O, dat is een andere zaak. Je herinnert je dat ik vanochtend reeds die kris wilde gaan kopen, en toen al zag ik de witte auto van Sir Reginald voor de winkel staan. Ik herkende de wagen onmiddellijk door zijn opvallende kleur. Ik dacht toen niet anders of Zijne Excellentie was zelf binnen, en stelde mijn

bezoek niet uit. Wat ik daarna afluisterde in de kelder, en door het rooster heen, was ruimschoots voldoende om mij te doen begrijpen, wat er eigenlijk gaande was. Nu, Charles, dit zal ons een lieve duit opbrengen, of ik heb geen verstand meer van dergelijke zaken.

— Ik zal wel niet mee naar binnen mogen?

— In de gevangenis, meen je? Ik vrees dat dat niet zal gaan. Daarenboven zou ik je willen vragen een oogje in het zell te houden. Die motorrijder is ons natuurlijk nagestuurd. Hij moet trachten te ontdekken, waar ik mijn verblijf houd.

— Vind je dat niet gevaarlijk? riep Brand ongerust uit.

— Volstrekt niet. Als wij er niet in slagen, hem af te schudden, voor ik de Santé bereikt heb, dan heb ik, gelukkig, nog middelen genoeg, om hem op een dwaalspoor te brengen. Je herinnert je toch het wachtwoord?

— Ja zeker, voor vandaag zal het zijn « Mundus vult decipi ».

— Juist, en nu nog iets: als wij hem niet zijn kwijt geraakt voor we de gevangenis bereiken, dan rijdt je deze auto eenvoudig naar de bekende schuilplaats en je komt terug per taxi. Je parkeert die echter niet voor de hoofdingang, maar voor de ingang van het grote hotel, dat daar op de hoek staat, en daar wacht je totdat ik terugkom; ik denk ongeveer een half uur nodig te hebben op zijn hoogst. Volgt hij ons nog altijd?

— Hij kleeft aan ons vast als een vlieg op het vliegenpapier. Hij zal aanstonds wel raar op zijn neus kijken. Hier zijn wij er amice. Neem het stuur over, en rijdt onmiddellijk weg, nadat ik ben uitgestapt.

— En als die rechercheur mij volgt?

— Dat zal hij niet doen, als je langzaam rijdt, alsof je een straat verder wilt stoppen, en geef dan vol gas. Maar overtuig je er van, als je de garage nadert, dat hij je niet achterna is gereden. Je kunt nooit weten.

Toen de auto stil stond, stapte Raffles uit, en onmiddellijk reed de auto verder.

Raffles werd met de nodige voorzorgsmaatregelen binnen gelaten, en toen bracht de portier Raffles naar de directrice, die hem scherp opnam, iets op het formulier krabbelde, en het hem met een korte hoofdknik ter hand stelde.

Raffles volgde de bewaker door de holklinkende gangen.

Hij was een van de weinige mannelijke beambten in die gevangenis, uitsluitend voor vrouwen gestemd.

Eindelijk bleef hij staan, aan het einde van een lange gang, die daar verlicht werd door een ronde opening in de zoldering, afgesloten door kruiselings aangebrachte, vuistdikke tralies.

In deze oude gevangenis waren de cellen nog allen voorzien van soliede deuren, waarin zich slechts een klein kijkraampje bevond.

De bewaker schoof het raampje terug, en zei kortaf:

— Bezoek voor je, nummer 117.

De vrouw sprong als geëlectriseerd op van de krib, waarop zij gezeten had, en ging voor het raampje staan, om de bezoeker aan te kijken.

Haar bleek gelaat betrok onmiddellijk, toen zij een vreemdeling zag, en zij zei met honende spot, terwijl ze weer ging zitten:

— Stuur maar weg. Zeg maar, dat ik niet thuis ben. Ik moet niets hebben van die tractaatjes femelaars. Laat de vent ophoepelen.

De cipier trok zich van deze woorden niets aan, ontsloot de deur en zei:

— Gaat u maar binnen, mijnheer, en ik hoop dat u beter succes zult hebben dan de kapelaan, die op een stroom van de gemeenste vloeken en godslasteringen werd onthaald.

Raffles trad de cel binnen, en keek eens aandachtig in het gelaat van Liza Fraser, de vrouw die hem met eigen hand had willen doden, en die hem zulk een onuitsprekelijke haat toedroeg.

Niets in dat bleke gelaat wees er op, dat zij haar doodsvijand herkende onder het mom van de deftige, bejaarde Fransman, die was binnengetreden.

Zij keek hem alleen maar nijdig aan, terwijl zij op haar lippen beet.

Toen zei zij, zich van hem afwendend:

— Ga maar weg. Ik heb niets te zeggen, en ik heb geen berouw ook, als je soms gekomen bent om mij te bekeren. Bovendien spreekt ik heel slecht Frans.

— Dan zullen wij ons van de Engelse taal bedienen, zei Raffles rustig.

Hij had zijn hoed afgenomen, en het licht viel nu op zijn gelaat, en op de grote, staalgrijze ogen die op de haren gevestigd waren.

— Ga daar zitten, zei hij, en kijk mij aan. En zeg mij waarover jij je hier in de gevangenis te beklagen hebt. Ik ben in staat om verbetering in je toestand te brengen, als je dat wenst.

Liza Fraser was op haar krib gaan zitten, en begon dadelijk opgewonden te praten. Een stroom van klachten kwam uit haar mond. Ineens zweeg zij echter en er kwam een zonderlinge, flikkerende gloed in haar ogen, die ze wijd geopend hield.

Zo zat zij een poos doodstil, en haar stem had een heel, andere klank, en was bijna toonloos, toen zij hernam:

— Waarom kijk je mij zo aan? Ik wil niet... Ik...

Zij maakte een gebaar alsof zij de hand voor de ogen wilde brengen, maar die viel slap neer, krachteloos, als een dood ding.

De pupillen van haar ogen verwijden zich, en haar blik kreeg iets starrens, terwijl haar mond half open bleef staan.

Zijn wilskracht tot het uiterste concentrerend, bleef Raffles zijn ogen in de hare boren, en zij slaakte een diepe zucht. Raffles ging wat overeind zitten, en zei zacht, maar nadrukkelijk:

— Nu zul je slapen, Liza... Niet waar... je slaapt reeds?

Er kwam geen antwoord. De vrouw was zacht achterover gegleden tot haar rug steun vond tegen de muur van de cel. Haar ogen, zonder enige uitdrukking nu, schenen die van Raffles niet te kunnen loslaten, die zacht voor zich heen mompelde:

— Ik heb altijd wel geweten, dat je een voortreffelijk medium zou zijn. En nu zullen wij eens zien, wat je mij te vertellen hebt.

Hij boog zich over de gevangene heen, en zijn vingers streken een paar malen over haar voorhoofd en haar oogleden, totdat deze langzaam dichtvielen.

Raffles richtte zich weer op, en vroeg met duidelijke maar zachte stem:

— Versta je me, Liza Fraser? Luister dan goed naar mij. Ik wil dat je de Dalah zult zien... zie je hem nu?

Er kwam een rimpel in het voorhoofd van de vrouw, en terwijl zij haar handen tot vuisten kneep, scheen het alsof haar geest zich tot het uiterste inspande om het bevel te gehoorzamen. Haar stem had een ijle vreemde klank, en kwam als van heel ver, toen zij eindelijk de lippen opende, en zei:

— Ik zie hem.

— Is hij alleen?

— Neen, twee mannen zijn bij hem in een grote kamer.

— Kent gij hen?

— Neen, ik heb ze nooit tevoren gezien.

— Waar bevindt zich die kamer?

Liza moest zich blijkbaar zeer inspannen en fijne zweetdruppeltjes kwamen op haar slapen paarslen, toen zij na enige ogenblikken antwoordde:

— Het vertrek is in een groot, oud huis, en het is gelegen op de eerste verdieping. Ik zie een balkon met grote populieren daarvoor; ik zie ook een weg die zich afbuigt naar een hoog, verguld hek. Ik kan verder de top van de Eiffeltoren zien uitsteken boven de bloemen.

— De moet de naam weten van de straat, waar dat huis staat. Zoek die naam en zeg hem mij.

Het was duidelijk, dat de vrouw zich tot het uiterste inspande, onder de hypnotische dwang van Raffles, maar zij slaagde niet, en zuchtte:

— Ik weet de naam niet, en ik heb hem ook nooit gekend.

— Welk een afschuwelijke teleurstelling, na al die moeite, mompelde Raffles.

Maar eensklaps viel hem iets in. Hij boog zich dicht naar haar toe, en vroeg zacht maar nadrukkelijk:

— Je bent in dat huis geweest, niet waar?

— Ja, ik ben er geweest.

— Goed; je zoudt het dus kunnen vinden, als je voor de Eiffeltoren stond, waarvan de top boven de bomen uitsteekt?

— Ja.

— Goed. Dan beveel ik je nu, je te verplaatsen naar de plek waar de Eiffeltoren staat. Je staat met het gelaat naar de Pont de Jena gewend. Ga verder, ik beveel het.

Met eentonige stem begon de vrouw te spreken, terwijl Raffles een kaart van Parijs uit zijn binnenzak haalde, en daarop met potlood de weg noteerde.

— Ik ga de brug over, en sla dan links af. De Seine is aan mijn linker hand. Ik ga langs een groot plantsoen, en ik zie een brug, waarover de trein van de Metro rijdt. Ik ga steeds rechtuit, en nu komt er weer een brug, en ik ga verder, en nogmaals zie ik een brug voor mij.

— Dat moet de Pont de Mirabeau zijn, mompelde Raffles zacht voor zich heen, en luid beval hij:

— Ga verder. Wat komt er na die brug?

— Juist daartegenover sla ik een brede straat in, die evenwijdig loopt met de Kade van de Seine. Aan mijn rechterhand is een groot gebouw, en daarvoor een plantsoen.

— Het gesticht Saint Périne, mompelde Raffles zacht.

— Ik loop steeds rechtuit, en nu moet ik een spoorweg passeren. Dan sta ik op een tweesprong. Ik zie een met gras begroeide, hoge wal.

— De Porte de Saint Cloud, mompelde Raffles zacht, steeds met zijn potlood de weg volgend.

Het gelaat van de vrouw had zich een weinig rood gekleurd, en haar stem klonk opgewonden, toen zij zei:

— Aan mijn rechterhand is een groot ovaal van beton.

— De grote wielerbaan, dacht Raffles.

— Daar is een laan, ging het medium voort, en er staan niet veel huizen. En daar zie ik ook het vergulde hek, het enige. Het sluit een grote tuin af, en in de tuin staat een grote, ouderwetse duiventil.

— Goed, zei Raffles kortaf, de plattegrond in zijn zak stekend. Let nu op. Denk goed na, en span je in. Waar is Sir Reginald Baywater?

— Hij is in dat huis in een diepe donkere kelder, die maar een klein raampje heeft, dat uitkomt in de achtertuin.

— En waar zijn de documenten die men hem ontnomen heeft.

— Zij zijn ook in datzelfde huis. Ik zie een kleine kast, achter een spiegel in de oude schilderijenzaal, die gelijkvloers naast de eetzaal gelegen is.

— Het is goed, zei Raffles nogmaals. Ik weet genoeg. Je hebt je zeer ingespannen. Slaap nu en ga liggen.

De vrouw gehoorzaamde onmiddellijk, strekte zich uit op de krib, Raffles nam zijn hoed, en klopte met zijn wandelstok op de celdeur.

Een ogenblik later werd deze voor hem geopend. De cipier keek een beetje wantrouwend en verschrikt naar de vrouw die daar met gesloten ogen lag, maar Raffles zei rustig, en met een schouderophalen:

— Ze heeft niet goed kunnen verdragen, wat ik haar zei. Ze heeft zich kwaad gemaakt en erg opgewonden. Over een paar uren zal ze van zelf wel wakker worden. Laat haar maar rustig liggen.

De bewaker ging hem voor naar de gevangenisdeur en liet hem uit.

Raffles stak de straat over, schijnbaar zonder de motorrijder te zien, die zich hield alsof hij Raffles evenmin zag, en ging een klein hotel aan de overzijde binnen.

Ongeveer tien minuten later kwam er een heer uit met zwart haar, een zwarte baard en een grote flambard op het hoofd, die de trap afgang, en zich verwijderde in de richting van een taxi, die bij een zijstraat geparkeerd stond.

Hij tikte de lezende chauffeur op de schouder, keek hem strak aan en zei op zachte toon:

— Mundus vult decipi. (*)

— Decipiatur ergo, antwoordde de chauffeur onmiddellijk.

(*) De wereld wil bedrogen worden, dus worde zij bedrogen.

Daarop stapte de zwarte heer in, en de auto reed weg.

Maar de motorrijder bleef nog wel drie kwartier wachten, alvorens hij argwaan kreeg, het hotel binnenging, en daar tot zijn teleurstelling moest vernemen, dat men wel een heer met spierwit haar had zien binnentreden, maar niet wist waar hij gebleven was, en dat

men de heer met zijn zwart haar nooit van tevoren gezien had. De portier was trouwens de enige die met hem te maken had gehad.

De rechercheur kon niets anders doen dan op zijn motorfiets terugrijden en aan commissaris Laripette gaan rapporteren, dat hij lelijk bij de neus was genomen.

HOOFDSTUK VI

HET HUIS MET DE LUIKEN

Het kon omstreeks vier uur in de namiddag van diezelfde dag zijn, toen er een auto in snelle vaart de Avenue de Versailles volgde, in de richting van de Porte de Saint Cloud.

Het was een grote limousine, en Brand zat achter het stuur, terwijl Raffles binnen in zat met naast hem James Henderson, de reusachtige chauffeur van de Grote Onbekende.

Raffles had hem zoëven uiteen gezet, waar het eigenlijk om ging, en de hercules, die met grote aandacht had toegeluisterd, zei, toen Raffles eindelijk zweeg:

— Dan zal er wel een stevig robber-tje gevochten moeten worden, mylord?

— Dat zal van de omstandigheden afhangen, James, maar eerlijk gezegd, hoop ik, dat ik dit zal kunnen vermijden. Hoe minder opschudding hoe liever. Vergeet niet, dat het een zeer belangrijke zaak betreft, waarvan de bekendwording ons land misschien grote schade zou kunnen berokkenen. Maar als het niet anders gaat, dan zal ik wel geweld moeten gebruiken, want wij moeten die man bevrijden, maar vóór alles moeten wij de documenten weer in handen krijgen.

— Heeft die dame in de gevangenis niet gezegd, wie die Dallah eigenlijk is?

— Neen James, en ik geloof niet dat zij het zelf weet. Ik bedoel daarmee, dat zij zijn uiterlijk wel kent, maar dat ook zij niet weet hoe zijn naam eigenlijk is.

— Dat is heel jammer, zei de reus, met een grimmig gezicht naar buiten kijkend. Die man heeft u al heel wat last berokkend, mylord, mopperde Henderson. Hoe eerder die vent tot de strop wordt veroordeeld, hoe beter het voor ons allemaal is.

— Het klinkt niet erg christelijk, maar ik vrees dat dat voorlopig tot de vrome wensen zal blijven behoren, James, zei Raffles met een glimlach. Om iemand te kunnen ophangen moet hij heel wat op zijn kerfstok hebben en men moet dat kunnen bewijzen ook. Maar hier zijn wij er; daarginds is de Porte Saint Cloud.

Raffles opende het portier en stapte uit. Het was hier een tamelijk druk kruispunt, als men rekening houdt met het feit, dat Auteuil een deftige, stille voorstad van Parijs is, maar Raffles wist dat verderop de huizen ver uiteen gebouwd zijn, en dat de plek dus vol-

strekt niet zo kwaad gekozen was, om er tijdens het avondlijk donker een gevangene te brengen en hem daar opgesloten te houden.

Hij keek even rond en stelde zich een weinig verdekt op.

Hij hield zich alsof hij al zijn aandacht bepaalde tot de sigaret die hij opstak, maar hij keek met scherpe blik naar twee mannen, die naderden van de kant van de wielersbaan, de bekende Parc des Princes. De ene man was zeer lang, en de andere was kort en gedrongen, en die korte, dikke man had een zeer duidelijk litteken van oor tot mondhoek.

Het tweetal was in een druk gesprek gewikkeld en liepen haastig voort in de richting van het kleine spoorwegstation Point du Jour.

Pas toen zij uit het gezicht verdwenen waren, zei Raffles tevreden:

— Die twee zullen het ons in ieder geval niet lastig maken, als ik mij niet vergis.

— Wie waren dat, mylord? vroeg de reus nieuwsgierig.

— Twee kornuiten van de Dallah. De vrouw heeft hen vaag beschreven, maar dat litteken verried die kleine man. Maar nu aangepakt, jongens, Charles, parkeer de wagen aan de voet van de walmuur, in de schaduw. Henderson moet in de buurt blijven, om er een oogje op te houden.

Henderson vond het wel een beetje jammer, dat hij niet mee kon gaan, maar hij begreep dat er nu toch niet te vechten viel, nu dat gevaarlijke heerschap, de Dallah, geheel alleen zou zijn.

— Je kunt van hier het vergulde hek zien, James. Houd je dus een beetje op de achtergrond, zei Raffles, want de Dallah zou je kunnen zien, en achterdocht krijgen. Let op het sein, ofschoon ik niet geloof dat wij het zullen moeten geven. Kom mee, Charles.

De twee vrienden gingen op weg.

— Verkeer was hier bijna niet, en een heerlijke, weldoende rust scheen op alles te zijn neergedaald.

Zodra zij het huis naderden, waar de Dallah zich moest ophouden, zei Raffles zacht:

— Wij zullen aan de overkant gaan

lopen, en het huis eerst eens goed openen.

Langzaam slenterden zij met de handen op de rug over het smalle trottoir, en wierpen een blik door de spijlen van het hek.

Tot zijn verwondering bemerkte Brand dat van onder tot boven alle luiken van het huis gesloten waren. De tuin was slecht onderhouden, en leek wel een wildernis. Een weinig terzijde van het hek was een paal in de grond geslagen, waaraan een bordje bevestigd was met het bijna onleesbaar geworden opschrift: « Te huur of te koop. Te bevragen bij... » de rest was volkomen onleesbaar.

Inderdaad wees alles er op, dat dit huis lange tijd onbewoond was geweest. Geen wonder, merkte Raffles op. Men zal er geen centrale verwarming vinden, geen stromend warm en koud water, ja misschien niet eens electrisch licht. Het is eigenlijk jammer van dat prachtige huis, met zijn schone lijnen, zijn stenen balkon, zijn prachtig terras en het dak met de marmeren vazen op de vier hoeken.

— Gelijk heb je, maar mij interesseert het meer hoe men er binnen komt zei Brand. Dat hek lijkt mij stijf verroest te zijn, en ik kan mij niet voorstellen dat het nog op zijn hengsels kan draaien.

— We zullen ook niet zo dom zijn amice, om door dat hek naar binnen te gaan. Wij moeten het elders proberen.

Toen Raffles dit zei, waren zij reeds lang weer voorbij het hek, en volgden nu opnieuw de muur, totdat deze overging in een laag, ijzeren hek, hetwelk de tuin van het volgende huis van de weg scheidde.

— Er is niets aan te doen: hier zullen wij overheen moeten, zei Raffles zacht. Je ziet dat de muur hier een scherpe hoek maakt, en ergens zullen wij er overheen moeten klimmen. Misschien is er ook ergens wel een deurtje.

— Maar het is klaarlichte dag, Edward, de omwonenden zullen die klimpartij zien.

— Je hebt gelijk. Ik weet iets beters, dat misschien nog wel zo gemakkelijk

voor ons zal zijn.

Hij had de hand in zijn binnenzak gestoken, en haalde nu uit zijn portefeuille een bedrukte kaart, voorzien van een paar stempels, en zei glimlachend:

— Dat zal wel voldoende zijn. Het is een gewone politie-identiteitskaart. Wij zullen hier aanbellen, en eenvoudig zeggen dat wij zonder opzien te wekken in dat onbewoonde huis een onderzoek moeten instellen.

Een oude bediende deed de deur open, nam de kaart aan, liet zich het verzoek overbrengen, ging met de kaart weg, en kwam een minuut later terug met de boodschap, dat de « heren van de politie » vrijheid hadden, door de tuin te gaan. Er was echter een in jaren niet gebruikt deurtje, en als de heren soms kans zagen, om dat op hun eigen verantwoording te openen...

Raffles liet de oude bediende niet eens uitpraten, knikte hem vriendelijk toe, en sloop even later met Brand naar de muur, zorgdragend dat zij steeds door het lover der bomen of hoogopgaand struikgewas verborgen bleven voor de blikken van de man, die zich nog altijd in dat oude huis moest ophouden.

Voortgaande langs de oude, bemoste scheidingsmuur vonden zij inderdaad een oud, laag deurtje, gesloten met een ouderwets verroest slot waar Raffles bijna tien minuten werk aan had, voor hij het met een van zijn lopers kon openen.

Direct stuitten zij op een uitbundige overvloed van onkruid, waar zij nauwelijks doorheen konden glippen.

Het had echter het voordeel dat zij onmogelijk gezien konden worden uit een der zijramen van het huis.

Van een pad was niets te bekennen; alles was overwoekerd door onkruid, en de struiken waren zo hoog en dicht, dat zij nu en dan niets meer van het huis konden zien.

Eindelijk bereikten zij de zijmuur en richtten zich voorzichtig op, teneinde de toestand eens op te nemen. In het midden van de zijmuur was een groen ge-

verfde deur, waarschijnlijk vroeger bestemd voor de leveranciers.

— Het is mogelijk, dat deze deur onder stroom staat, maar heel waarschijnlijk is het niet, want voor zoiets heeft men een elektrische installatie nodig, het is de vraag of dit oude, onbewoonde huis voorzien is van elektrisch licht, zei Raffles.

Hij had een kleine voltmeter uit zijn zak gehaald, en hield die bij het ijzerwerk van de deur. De naald sprong met een schok heen en weer.

— Dat is sterk, fluisterde Raffles verbaasd. Wat drommel, hoe is dat mogelijk zonder een elektrische leiding in huis?

Hij keek naar boven en zijn gelaat veranderde van uitdrukking. Hij begon zacht te lachen. Zijn scherp oog had hoog in de lucht een dunne draad gezien, die van de toppen der bomen van achter het huis tot naar het dak liep.

— Ik geloof dat ik die man nog altijd onderschat, zei hij zacht. Er was geen electriciteit, maar hij heeft ze eenvoudig gestolen. Zie je die draad daar, Charles? Wel, hij heeft clandestien electriciteit afgetapt uit een der naburige huizen.

Onder het spreken had Raffles een paar handschoenen van dik rubber aangetrokken, die tot aan zijn elleboog reikten.

Daarop haalde hij een lang, dik, geïsoleerd koperdraad te voorschijn, aan het einde voorzien van een opvouwbaar stang, en stak deze zo diep mogelijk in de rulle aarde. Het andere uiteinde schraapte hij schoon en bracht het in verbinding met het ijzerwerk van de deur.

Glimlachend ging hij toen aan het werk, en binnen enkele minuten was het slot geopend, en stonden zij in een donkere gang.

Het eerste wat Raffles deed, was, nog altijd met zijn rubber handschoenen aan, de draad doorknippen, die de deur onder stroom zette.

HOOFDSTUK VII

SIR REGINALD BAYWATER IS ROYAAL.

— Zouden de kornuiten van de Dalah altijd door deze deur in en uit gaan? vroeg Brand op fluisterende toon.

— Ik geloof het niet. Het zou te onslachtig zijn, telkens de stroom af te zetten. Ik denk dat er nog een andere geheime ingang is, misschien achter aan het huis.

Raffles moest wel voorzien zijn van een zesde zintuig, dat hem als het ware de weg wees naar allerlei verborgen zaken, want hij aarzelde nu ook geen oogenblik, maar opende de eerste de beste deur, en liep een dwarsgang ten einde, zo donker, dat Brand enige moeite had, hem te volgen, met zijn handen langs de muur tastend.

Er kwam nogmaals een gesloten, van grendels voorziene deur, die Raffles wel een minuut of tien ophield. Maar hij glimlachte, terwijl de fijne lopertjes bijna zonder enige geluid hun stille arbeid verrichtten.

De deur bleek een totaal ongemeubelde kamer af te sluiten, die slechts een enkel, hoog aangebracht venster had, en dat zeker niet lang geleden was dicht gemetseld. Er was dan ook geen andere uitgang dan de deur, waar door de twee vrienden waren binnen gekomen.

Zij ontdekten dit bij het licht van hun zaklantaarns die hier weer onmisbaar bleken. Een zwaar luik midden in de vloer, met twee duimdikke grendels afgesloten, sprak een stomme, maar duidelijke taal.

— Men moet erkennen, dat de Dalah geen half werk doet, mompelde Raffles, de grendels terugschuivend.

Hij vatte de ring van het luik, tilde het op, nadat de lampen waren gedoofd, en onmiddellijk drong een zwak schijnsel tot de twee indringers door, terwijl een muffe kelderlucht in hun neusgaten drong.

Daar beneden klonk een geluid, alsof er een stoel verschoven werd, en plotse-ling, drie meter lager ongeveer, werd een bleek gelaat zichtbaar, dat omhoog was geheven. Het was smal geworden en bleek, maar Raffles herkende het toch onmiddellijk van de foto's in tijdschriften en kranten. De man die naar boven keek was Sir Reginald Baywater.

— Goeden middag Sir Reginald, zei Raffles zacht en op vriendelijke toon. We komen u hier bevrijden. Gij zult u hier wel erg verveeld hebben en de kost schijnt ook al niet overvloedig te zijn geweest, naar uw uiterlijk te oor-

delen.

— Wie zijt gij? vroeg de gevangene met een doffe, enigszins bevende stem.

— Vrienden, antwoordde Raffles lachend. Wat doen namen er toe? Het voornaamste is, hoe wij u daar uithalen.

— Ik heb een ladder naast een der muren zien liggen, fluisterde Brand.

— Dat is dus het middel om u te bereiken. Breng dat laddertje vlug hier, Charles. Ik geloof niet dat gij gebonden zijt, Sir Reginald?

— Neen, de ontvoerders hebben mij tenminste het gebruik van mijn ledematen gelaten, want zij wisten wel dat ik hier niet kon ontsnappen.

Intussen had Brand de ladder aangesleept, en de twee vrienden lieten deze nu voorzichtig zakken, totdat de gevangene ze kon bereiken. De zaklantaarns waren weer ontstoken, en zodra hij de vloer van de kamer onder de voeten had, vroeg de diplomaat zacht:

— Hebt gij politie bij u?

— Neen, ik houd niet van politie, antwoordde Raffles afgemeten. Wij doen het maar alleen. Gevoelt gij u erg zwak?

— Het kon erger.

— Gij hebt natuurlijk geweigerd, de losprijs te laten betalen?

— Een losprijs? Daarvan weet ik niets. Zij hebben mij alleen gezegd dat ik hier zou moeten blijven, totdat er «berichten waren». Dus dat was het. Hoeveel vroegen zij?

— Een miljoen francs.

De diplomaat verschoot van kleur, en mompelde ontdaan:

— Een miljoen. Excusez du peu. En er is nog iets, maar ik weet niet of ik dat zeggen kan. Men heeft mij zeer waardevolle documenten ontstolen. Weet gij waar die zich kunnen bevinden?

— Ik weet wat gij bedoelt, zei Raffles kalm. Ook die willen de ontvoerders verkopen. Die documenten zijn waarschijnlijk hier binnenshuis, en wij zullen ze gaan halen. Had gij geld bij u, toen gij werd ontvoerd?

— Een portefeuille met twee honderd duizend francs, en ruim vijftien honderd pond sterling.

Raffles floot zacht en zei:

— Dat is nogal een groot bedrag. Dat

was tamelijk onvoorzichtig van u, vindt gij zelf ook niet? Voelt gij u sterk genoeg om zonder hulp te lopen?

— Ja. Dit huis zit zeker vol bandieten?

— Voor zover wij weten is er slechts een. Het zal kinderspel zijn. Maar die ene is dan ook een kanjer. Ik zal u moeten verzoeken, zeer zacht te lopen, en desnoods achter te blijven, als ik dat nodig acht. Hebt gij soms nog een ander gedeelte van dit huis gezien?

— Neen, men heeft mij onmiddellijk naar dit hol gebracht.

— Dan zullen wij nu eerst eens op een onderzoektocht uitgaan. De drie mannen verlieten de kamer. Sir Reginald liep niet al te vlug. Het was duidelijk dat de opsluiting van enkele dagen hem had aangegrepen.

Zij gingen door de dwarsgang weer terug, en bereikten de hoofdgang. Wat verder begon een ouderwetse wenteltrap, maar Raffles ging die niet op, dan nadat hij eerst, met zijn browning klaar tot schieten alle deuren had geopend, die hij zag.

Hij keek echter steeds in donkere, onbewoonde, geheel verlaten vertrekken.

Zij gingen daarna de trap op, en dat was lastig genoeg, daar de treden kraakten, vooral onder de ongeoeffende voeten van Sir Reginald. Halverwege verzocht Raffles hem dan ook fluisterend te blijven waar hij was, uit vrees dat het kraken van het oude hout de Dallah ontijdig zou waarschuwen.

Zeer kalm ging Sir Reginald midden op de trap zitten wachten, met stoïcynse rust, op de dingen die komen gingen.

Misschien verwonderde hij zich wel een beetje over de katachtige lenigheid, waarmede zijn twee bevrijders verder de trap beklommen, zonder het minste geluid te maken maar hij liet van die verbazing niets blijken.

Raffles en Brand kwamen nu op een portaal, al even donker als alle andere vertrekken, en een der zaklantaarns was nodig om te kunnen zien.

Plotseling meenden zij een zwak gerucht te horen, achter een der deuren, die het verst van de trap verwijderd was.

Zij luisterden ingespannen. Het was alsof er een sleutel in een slot werd omgedraaid. Ze hadden de lamp weer gedoofd, en stonden in gebukte houding, hun revolver in de vuist. Toen het echter enige minuten stil bleef, slopen zij weer verder, tot zij voor de bewuste deur stonden.

Hun adem inhoudend luisterden de twee vrienden maar daarbinnen was het doodstil. Eensklaps echter klonk er een geluid alsof er een stoel achteruit werd geschoven, juist toen Raffles zich gereed maakte, een poging te wagen om de deur te openen.

Snel traden zij terzijde, en bijna op hetzelfde ogenblik werd de deur geopend, nadat een grendel was terug geschoven.

Onmiddellijk stak Raffles zijn voet tussen deur en drempel, en de voet werd gevolgd door een dreigende revolver, terwijl Brand de deur verder open rukte.

De man die de deur geopend had, sprong bliksemsnel achteruit, maar Raffles was onmiddellijk bij hem, en beval kortaf:

— Verroer je niet voor ik het zeg, of het is je laatste beweging geweest, Dallah.

Het bende hoofd keek Raffles aan alsof hij hem met huid en haar wilde verslinden. Hij moest de stem herkend hebben want hij bromde: tussen de tanden:

— Ik herken je... je bent John Raffles.

— In eigen persoon, broer, zei Raffles spottend. Al is het dan ook in een andere gedaante, dan je hem tot dusverre hebt gezien. En nu zullen wij eens praten, en zaken doen. Je rijk is nu zeker wel teneinde, schurk, maar voor we je aan de politie overleveren, valt er nog eerst een kleinigheid te doen. Geef mij het geld en de documenten die je van Sir Reginald hebt afgenomen.

De Dallah was vaalbleek geworden, en zijn grijsgroene ogen fonkelden als die van een tijger. Hij liet het hoofd wat zakken en keek naar de twee revolvers die op zijn borst gericht waren.

Toen keek hij Raffles strak aan, en

zei schouderophalend:

— Wat gij vraagt, kan ik niet geven, want het is niet hier.

— O, nee? Wij weten toevallig beter. Het is hier; het is mij onthuld door iemand die het moest doen onder dwang. Liza Fraser heeft het mij gezegd in de hypnotische slaap, waarin ik haar gebracht had.

De Dallah liet een bijna dierlijk gebrul horen, en een ogenblik leek het alsof hij Raffles wilde aanvliegen, maar een kort gebaar met de revolver bracht hem tot andere gedachten.

— Doorzoek dat schrijfbureau, Charles, zei Raffles. In de linkerkast, onder het blad, is een kleine, houten knop; trek die eerst geheel uit, en beweeg hem dan naar beneden.

Brand deed wat hem gevraagd was, en met een knappend geluid sprong een verborgen lade uit de zijkast.

Er lag een actentas in, en daar bovenop een portefeuille van rood leder. Brand opende vlug de tas, en haalde een paar verzegelde enveloppen te voorschijn, voorzien van het stempel van Downing Street, en in volkomen ongeschonden staat.

— In orde, Edward, zei hij verheugd. De zegels zijn niet aangeraakt.

Op dat ogenblik klonk er een woeste kreet, half van zegepraal, half van woede. De Dallah was ongemerkt een paar stappen achteruit gegaan, tot hij dicht bij een der wanden stond, bespannen met een gobelin. Plotseling schoof een stuk van de wand terzijde, en een opening verscheen, waardoor de Dallah sneller dan de gedachte verdween.

Raffles vuurde, maar met een doffe klap trof de kogel iets dat een geluid gaf als metaal op metaal.

Hij snelde naar de wand, maar de opening had zich al weer gesloten.

Flauw drong een gillend lachen tot hen door dat zich snel verwijderde.

— Weg wezen, Charles. Ik vertrouw de schurk niet; wie weet welke geheimen dit oude huis bevat. Neem de tas en de portefeuille, en dan weg.

Hij snelde naar de nog half geopende deur, maar juist even voor hij deze bereikte, sloeg de deur met een harde

slag dicht, als door een onzichtbare hand dichtgegooid. Tegelijkertijd ging het elektrische licht uit.

De twee mannen snelden bij het licht van hun zaklantaarns naar een van de twee ramen, die echter met stalen luiken gesloten waren.

Nauwelijks waren zij tot dit besef gekomen, of een zwak geluid boven hun hoofd deed hen opkijken. Het was alsof een van de cupidootjes van het beschilderde plafond plotseling een hoofd met grijzend haar had gekregen, inplaats van het lieflijk glimlachende kindergelaat.

Een ruwe stem liet zich horen:

— Bereid jullie je maar voor op je eind, honden.

Het was niet de Dallah die gesproken had, maar Raffles meende het gezicht te herkennen boven de ronde opening. Het moest een van de bandieten zijn, die zij het huis hadden zien verlaten, en die wat al te vroeg waren teruggekeerd. Zij handelden nu zeker op bevel van de chef, en wat zij deden was gruwelijk genoeg.

Er kwam een hand te voorschijn, die een rond ding vasthield, dat er uitzag als een glazen kogel. Toen riep de stem weer:

— Binnen tien seconden valt dat moois. Het glas breekt, en wat er dan uitkomt zullen jullie nooit kunnen vertellen. Een nieuw soort gifgasje, ha ha...

Maar ineens zweeg de stem. Een andere, welbekende bulderde eensklaps:

— Hier, dat ding. Vluc wat, of ik kraak je hersens. En wijs mij de weg naar het toestel, waarmee ik de deur kan openen. Vluc een beetje. Mylord, nog vijf minuten geduld.

Het ronde luikje ging dicht, en het engeltje had weer zijn liefvallig, glimlachend gezichtje. Vijf minuten verstreken in grote spanning.

Toen ging plotseling heel langzaam de deur open, Henderson vertoonde zich op de drempel. Hij hield een kleine man met een lijkleek gelaat met zijn geweldige hand bij de kraag vast, en in de andere hand de glazen kogel.

— Ik zag de vent naar binnen gaan, mylord, en ik volgde hem stilletjes. Maar ik vond de deur al weer dicht, totdat ik

gelukkig aan de andere kant een tweede deur vond, die half open stond. Ik hoorde zacht praten, toen werd het stil, maar ik heb deze man nog juist kunnen snappen, toen hij met zijn gevaarlijk spelletje wilde beginnen. Zal ik hem in deze kamer smijten, en hem dat kogeltje achterna gooien?

— Neen James. Je weet heel goed dat dit niet mijn methode is. Leg die glazen kogel daar voorzichtig neer. Je hebt de tas en de portefeuille, Charles? Hou die knul stevig vast, James, en dan op weg.

Zij vonden Sir Reginald heel kalm midden op de trap zitten, alsof er geen wolkje aan de lucht was.

Toch schitterden zijn ogen toen hij de hand uitstak naar zijn actentas, maar Raffles zei kalm:

— Neen, niet hier. Wij zijn nog niet helemaal buiten gevaar. Eerst moeten wij de veilige straat bereikt hebben.

Zwijgend daalde het drietal bij het licht der zaklantaarns de trap af, en ging naar de nog geopende zijdeur.

Buiten bleek, dat de schemering begon te vallen.

— Bind die man, en maak hem aan deze stang hier vast, James. Hij zou ons nog lelijke parten kunnen laten spelen.

— Zouden wij in een publieke telefooncel de politie niet opbellen? vroeg Sir Reginald.

— Ik heb u al gezegd, dat ik daar niet van houd, Excellentie, antwoordde Raffles. De politie kan de man hier komen halen. De Dallah zal, helaas, wel ver zijn, op dit ogenblik. Klaar, James?

— Hij is knap als hij zich nu nog verroeren kan, mylord, antwoordde de reus.

— Goed, dan gaan we verder.

Het viertal ging door het deurtje in de zijmuur, en door de tuin van het aangrenzende huis naar de geheel verlaten buitenboulevard. Hier gekomen, zei Raffles:

— Hier is uw actentas, hier uw portefeuille, Excellentie. Wat dunkt u, is uw bevrijding niet een kleinigheid waard voor de armen van Londen?

Zwijgend opende de diplomaat zijn portefeuille, na zich eerst te hebben

overtuigd dat zijn kostbare documenten ongeschonden waren, en haalde er een biljet uit dat hij Raffles toestak met de woorden:

— Alstublieft mijnheer, en mijn dank voor uw hulp.

Raffles keek met een uitdrukking van ongeloof naar het papiertje. Het was een biljet van duizend francs.

— Neen, Excellentie, zei Raffles met een rustige glimlach, daar mag ik u niet van beroven. Op die manier gaat u aldra failliet. Charles, neem Sir Reginald zijn portefeuille weer af.

Met een vlugge greep had Brand de dikke portefeuille uit de vingers van de verbaasde diplomaat getrokken. Raffles liet de portefeuille in zijn zak glij-

den, en zei zeer kalm:

— Mij dunkt dat dit een beloning is, meer in overeenstemming met uw stand en uw vermogen. Het spijt mij dat ik daartoe moest overgaan, Sir Reginald. Ik had dit niet van u verwacht. Hier is een taxi. Chauffeur, stop. Breng deze heer onmiddellijk naar het Engelse Gezantschap. Hier is geld, genoeg voor de rit plus een fooi.

Voor de oververblufte diplomaat nog iets had kunnen zeggen bevond hij zich in een taxi, die snel wegreed.

En terwijl Raffles zich langzaam omwendde om naar zijn eigen wagen te gaan, zei hij hoofdschuddend:

— Ik had nooit gedacht, dat ik diplomaten nog eens een lesje moest geven.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

COCAINESMOKKELAARS

HASSELT

DEBIS - Limburgse Drukkertjen, N. V.

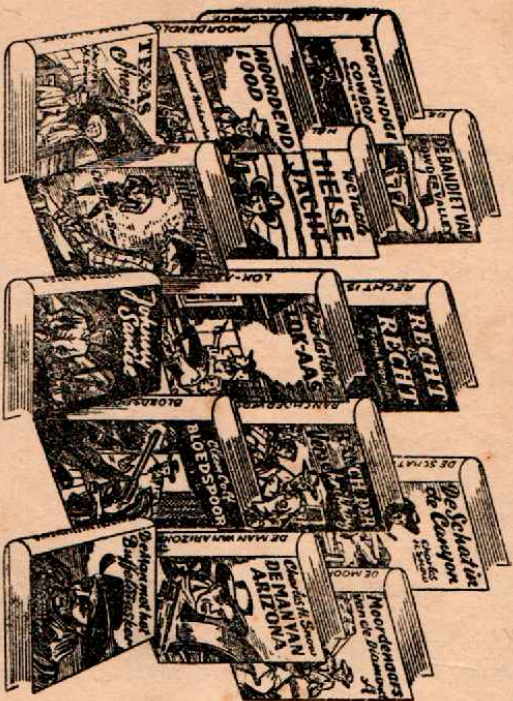
Gedrukt in België.

Nieuwe WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betreftbaar f 5.- of meer met f 2.50 per maand

1. Recht is Recht beide door Frank W. Ryan
2. De Opstandige Cowboy van de Diamond-A
3. Moordenaars van de Diamond-A door Denver Barndwell
4. De Bandiet van de Powder Valley door Peter Field
5. Johmy Santee door Arthur Madsen
6. Heelse Jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Call
8. Ranch der Verschrikking alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buffalo-makker
10. Moordend Lood
11. De Schat in de Canyon alle door Ch. H. Snow
12. De Man van Arizona
13. Lokas
14. Texas Sheriff
15. Bittere Haat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

BOH

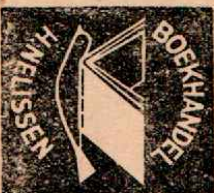
Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f ..... * is haden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remlourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordelen wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES:

L. L.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007